

REDACTIA

Mr. Aulich (Adam)

ABONAMENTUL

in Austro-Ungaria:

an fl. 10; pe 1/2

5; pe 1/4 de an

10; pe 1 lună fl. 1.

de Duminecă pe

an fl. 2.—

in România și străinătate:

pe an 40 franci.

scripse nu se înapoiază.

TRIBUNA POPORULUI

ADMINISTRAȚIA

Arad, Str. Aulich (Adam)

INSERȚIUNILE:

ca și în germană: prima-dată
7 cr.; a doua oară 6 cr.;
a treia oară 4 cr. și timbru
de 30 cr. de fiecare publi-
cațiune.

Atât abonamentele cât și
inserțiunile sânt a se plăti
înainte.

Scrieri nefrancate nu se
primesc.

Anul II.

Număr de Duminecă

Nr. 50.

George Cantacuzino

Cine dintre noi nu l'a cunoscut? Și
cunoscându-l, nu l'a iubit?

Dragostea lui nemărginită pentru
și voința lui tare, ca fierul, îl fă-
luptător nu numai pentru binele și
apărarea României, dar și pentru des-
frăților și încetușați... La 1893,
conferința națională mareșă din Si-
eine ca el știuse a ne ridica su-
le, a ne îmbărbăta și lăuda?

Avintele lui de îmbărbătare fuseseră
un izvor din care frunții noștri
slăbaseră pentru a duce luptele grele
și numai atunci începuseră. Ear' cele
lăuda erau un jurământ sfânt ca să
desarmăm până ce nu ne-am
dăgat drepturile toate!

Ată de ce îl plângem cum dela Bră-
incoaci nu am mai plâns pe ni-
Simțim că am ajuns mai seraci
tenul a cărui dragoste pentru noi era
moară neprefiuită. E cași-când am
ardut din suflet căldura, ori că s'ar
apt o zală din lanțul puternic care
pe Români d'aici cu cri de din-

Ear' pierderea noastră este cu atât
dureroasă, cu cât cel care ne lasă
să ne închine încă o întreagă viață.
în floarea bărbăției sale. Teara și
său întreg îl privea ca pe un
strat cu toate însușirile celor aleși,
cari cu drept cuvânt numai mărire
de așteptat.

Un bărbat — cum se zice — zidit
în singură bucată, ca stinca pe care
crede că nimic în lume să n'o zdrun-
ce. Sufletul lui era d'atâta putere plin
mintea lui pătrunsă d'atâta lumină,
fără sfârșit păreau...

Moartea crudă l'a repus.
Zăbranic negru îmbracă Româniea
într-o înfrângere. Iși plânge un fiu mare. Tro-
nului României jeluște un sfetnic credin-
cios, ear' partidul național-liberal care
putea mândri cu el, pierde o rară po-
sibilitate.

Cât despre noi, Români din statul
românesc, când se va scrie istoria lup-
tărilor noastre naționale din acești din-
cei ani, o pagină de aur va trebui
să arate viitorului ce a fost pentru noi
George Cantacuzino.

Se va scrie pe pagina aceasta:

Dintre bărbați de stat ai României,
George Cantacuzino a fost cel
înfrânt care a venit între noi, să
ne cunoască de aproape, să se bu-
ce și să plângă cu noi.

Ear' când tenișelor ungurești jertfe
trebuie să dăm, cel care mai ales a
cât să ușureze soarta martirilor, tot
George Cantacuzino a fost.

Și n'a fost un Român de p'aici care
precând dincolo să nu fie ajutat, dacă
George Cantacuzino s'a îndrep-
tat.

D'asupra tuturor altor gânduri, în
sufletul său covârșea grija și dragostea
pentru frații asupriți.

Bucueia lui cea mai mare era dacă
putea să facă ceva pentru noi, și mân-
gâierea lui cea mai mare era să-și
crească copiii buni Români!

Nemângăiați prin pierderea unui atât
de scump prieten, depunem pe normân-
tul lui rece prinosul lacrimilor noastre
de durere.

Obstrucția croată. În ședința de la 20 c.
a Dietei croate, opoziția se puse și ea pe
obstrucție, luând drept punct de plecare în-
trarea în sală a deputatului guvernamental
preotul Vučan, nou ales, cu mijloace băn-
fyane. Cum îl zări opoziția, stârni o zarvă
asurzitoare, strigând mereu: „Afară cu el!
Afară cu el!“, bătând cu picioarele, făcând
sgomot infernal pe pupitre și cu scaunele. Pri-
veliștea ținu aproape zece minute.

Trecându-se la discuție, deputații se în-
jurau nu numai cei guvernamentali cu opo-
ziționali, dar și acestia între sine. Ajun-
gându-se a vota cel puțin provisorul buge-
tar, dieta a fost amânată pe 16 Ianuarie.

Majestății Sale

Francisc Iosif I.

Viena.

Majestate! Singura noastră pa-
văză! Vă prezentăm omagii și
Vă aducem la înaltă cunoștință
că prin volnicile administrative
ni-s'a ridicat cu deservire drep-
tul de intrunire. Azi am fost di-
solvați cu forța baionetelor și op-
riți astfel ca în adunare popo-
rală să prezentăm Tronului bucu-
ria, că Cerul V'a dat sănătate să
puteți implini cu glorie cincizeci
ani de domnie.

Supuși credincioși:

Iosif Ognean preot în Soborșin;
Andrei Vațian preot în Baia; Romul
Vațianu preot în Govoșdia; Ioachim
Turcu preot în Totvaradia; Partenie
Turcu preot în Lupești; Augustin
Grozescu preot în Troași; Teofil Vă-
lean preot în Giulița; Iosif Cloambeș
preot în Bêrzava; Protasie Givulescu,
Solomon Giurcoane, P. Todorovici, V.
Neagota și Damaschin Medrea, în-
vățători.

(Urmează încă peste două sute subscrieri
ale țeranilor, din cercul electoral al Rad-
nei. Telegrama s'a trimis eri din Soborșin.)

România lăudată.

Pe zi ce trece, România seceră tot mai
multe laude. Dintre toate cele de până a-
cum, poate că cea mai de preț este lauda
adusă în ședința de la 1/13 a marelui Diete
germane de către d. Bülow.

Ziarul „Münchner Neueste Nachrichten“ de
la 4/16 Decembre publică următoarele rî-
duri relative la declarațiunea făcută în Rei-

chstagul german de către d. de Bülow asu-
pra României:

„In discursul său, care reamintește timpurile
cele mai bune ale politicii germane, d. de
Bülow, secretarul de stat la departamentul
externelor, a amintit în mod deosebit regatul
României despre care a zis că „e un factor
însemnat de ordine, de progres și de ci-
viliizațiune în Peninsula Balcanică.“

„Pentru întâia dată regatul României este
luat în seamă într'un mod atât de sem-
nificativ de către Germania și cu greu s'ar
putea presupune că pasajul deosebit privitor
la România n'are o însemnătate cu mult mai
adîncă decât un simplu omagiu și o recu-
noaștere a activității spinoase, neobosite, dar
nu mai puțin plină de succes și rodnică de
peste trei-zeci de ani a unui prinț de Ho-
henzollern la Dunărea de-jos. Acestei activi-
tăți i s'a dat la Berlin în toate timpurile o
mare atențiune și îndeeobi prințul Bismarck
în multe ocazii a lăudat-o și și-a exprimat
admirația pentru înțelepția și roditoarea căr-
muire a principelui și rege al României.

Însă caracterul relațiilor Austriei din
când în când și mai ales acela al relațiilor
continuu aleași ale Rusiei cu Româ-
nia, era de așa natură încât Germania,
în cauza înrudirii familiilor domnitoare, a
scolit de bine să renunțe la ori ce declara-
ție oficială, ce ar fi putut să fie luată ca o
părținare pentru regatul de la Dunăre.

Visita împăratului Francisc Iosif în Ro-
mânia în 1896, și primirea strălucită fă-
cută regelui României în Rusia în anul a-
cesta, au arătat în mod satisfăcător lumii
politice că poziția României față de pu-
terile mari vecine este clară și că Puterile
cari se ocupă acum de chestiunea orientală
comptează în definitiv regatul României ca
un punct stabil, puternic și ca un factor egal
întreplătit. Acest fapt, pasagiul din discursul
d-lui de Bülow privitor la România îl expri-
mă în mod foarte clar și în aceasta stă marea
lui însemnătate politică.

„Inalți funcționari germani din diferite ra-
muri administrative au fost în anul acesta
în România și rapoartele lor asupra impresi-
unilor dobândite recunosc unanim că tîne-
rul regat stă pe aceeași treaptă cu vechile
State europene. Declarația d-lui de Bülow,
care de altminterea este unul dintre cei mai
buni cunoscători ai României, a trebuit să
fie și un echou al acestor rapoarte.

CĂTRĂ PUBLICUL ROMÂN.

Cu gând curat și cu dorință sin-
ceră de a servi interesele neamului
românesc mei mulți prieteni și ade-
renți ai programului național de la
1881 am întemeiat ziarul „Tribuna
Poporului“ în Arad, punctul geogra-
fic unde se înalță Ardealul cu
Banatul și Teara-Ungurească!

Am ridicat o sentinelă românismu-
lui lângă Tisa, la hotarere, unde în
veacurile trecute a fost linia de
dispută între Ardeal și Teara-Ungu-
rească; ear' astăzi este linia pe care
s'a încins și se continuă lupta de
existență a elementului român în
contra asimilării etnice prin contactul
zilnic și influința directă a elementu-
lui maghiar.

Numai cu 50 de ani în urmă Ara-
dul avea tipul unui oraș germano-
sërbo-român. Astăzi însă e centrul
celui mai încarnat șovinism maghiar.
Germanii s'au asimilat Sêrbii ap-
roape au dispărut. n'am durs mii de
ce am gândit.

Români se mai susțin față cu 40 de
mii Maghiari și maghiarisați!

Locuit în masă compactă de popora-
țiune română, comitatul Aradului tra-
versat cruciș și curmeziș de căi fe-
rate, cea principală de la Seghedin
trecând prin inima lui până la Brad,
sub Munții-apuseni, — este punctul
de asediu al maghiarismului din
Alföld. Și când Români de aici, cari
dau impulsione vieții românești în
comitatele Cenad și Bichiș, vor fi
desființați, desființate vor fi împreună
cu ei avanposturile milenare ale româ-
nismului de la Tisa și Ardealul însuși
nu va mai fi al Românilor. Granițele
românismului contra maghiarizării nu
pot fi apărute cu succes dela granițele
Terii-Românești.

Aceste motive inspirate de instinc-
tul conservării proprii ne-au determi-
nat să scoatem chiar aici, în mijlo-
cul societății maghiare, „Tribuna
Poporului“ cu scop, ca să ținem de
aproape, și în continuă mișcare spi-
ritual național în popor, dând putere
celor slabi și încurajând pe cei tari
în lupta de apărare!

Nu interese egoiste sau locale, ci
interese mari ale neamului românesc
au reclamat întemeierea unui ziar
național-politic în Arad. Ear' cum
a înțeles și a servit „Tribuna Popo-
rului“ interesele naționale românești,
dovadă este activitatea și munca stă-
ruitoare ce am desvoltat, de la înte-
meierea sa până astăzi, timp de doi
ani.

Reduși la neputința de a munci
împreună după grafierea comitetului,
dar' dornici de a lucra cinstit și
desinteresat pentru înaintarea cauzei
naționale, noi nu ne-am dat înlături
de la nici o acțiune națională, căutând
a ne afirma solidaritatea în programul
național prin fapte, nu prin vorbe
goale.

În anul trecut cei grupați în jurul
„Tribunei Poporului“ am luat iniția-
tiva, ca poporul român să se mani-
feste prin adunări publice de protes-
tare contra proiectului de lege stri-
vitoare a dreptului firesc al naționa-
lității, lege făcută pentru maghiari-
sarea numelor de localități. Și ca să
ne prezentăm în fața lumii uniți și
în rînduri întărite, subsemnatul pri-
misem de a amicii noștri însărcina-
rea de a interveni la dl Dr. Rațiu,
rugându-l să primească invitarea
noastră de a iscăli convocatorul unei
adunări de protestare la Arad și a
conduce lucrările ei în calitate de
president al partidului național.

Ni s'a răspuns însă cu un „non
possumus“, și pentru salvarea aparen-
ței cu convocarea la Sibiu a unei
adunări restrînse, a alegătorilor români
din patru cercuri electorale!

Ear' noi, mergînd înainte și fără
dl Dr. Rațiu, am convocat adunarea
de la 23 Decembrie 1897 în Arad,
la care au venit mii de Români din
Ungaria, Ardeal și Banat, o mulțime
de popor cum nu se mai văzuse la
un loc de la memorabilele conferințe
naționale din Sibiu.

Manifestația poporului român, cu

toate că adunarea era oprită, a fost una din cele mai mărețe, dovadă de încrederea cu care poporul urmează glasul fruntașilor grupați pe lângă „Tribuna Poporului“.

Dar' cereul de activitate al partidului național nu trebuie să cuprindă el viața municipală a poporului în comitate? Și în deobște, în care comitat fruntașii partidului și-au indeplinit datoria cu atâta stăruință și energie, ca cei din comitatul Aradului? Lupulele Românilor de aici sunt recente și în general cunoscute.

Conducătorii unei oștiri și soldații cari nu știu să-și facă datoria în campaniile cele mici, cu atât mai puțin vor ști ei să-și facă în campaniile mari!

Eată explicația de ce partidul național este incapabil astăzi de acțiuni politice mai mari! Eată de ce suntem îndrumați a organiza și a susține lupta în comitate pentru realizarea postulatelor programului nostru național.

Nu voim a ne impune sau octroa asupra obștei românești, ci a le da privilegiu factorilor influenți ai vieții noastre publice la o comună lucrare pentru ridicarea și întărirea neamului.

Dacă Blajul a fost sufletul mișcării naționale de la 1848, învățatul Moise Nicoară cu dascălii preparandiei române: Dimitrie Cichindeal, Paul Iorgovici și Constantin D. Loga, cu 36 de ani mai înainte porniseră din Arad mișcarea politică-culturală, care a redșteptat și încălzit conștiința națională în poporul român din Ungaria și Banat.

Prima organizație de partid politic la Români în Arad, s'a făcut la 1868, careia mai apoi i-s'a dat un caracter general cu un program național bine definit în marea adunare ținută la 1872 tot în Arad, unde era sediul comitetului central, care dirigea afacerile partidului. De aici pornea întregă mișcare politică a Românilor din Ungaria și Banat până la 1881, când Ardelenii s'au unit cu Banățenii și Ungureni într'un singur partid politic, pe baza programului comun stabilit în conferința națională din acelaș an, la Sibiu.

Nu suntem așașar' răsleți, nici izolați de trecutul luptelor politice naționale, ci suntem în continuitatea lor de drept.

Vom continua lupta națională, care am reluat-o prin întemeierea „Tribunei Poporului“ în spiritul programului național, zicând ca luptători sinceri cu iubire de neam, tuturor bunilor Români:

„Hai să dăm mână cu mână,
„Cei cu inimă română!“

Vasile Mangra.

Cu sulitele.

Adunarea dela Soborșin — Un fibrău gângav. — Protestarea Românilor. — Terani bravi. — Adunarea. — Vorbitorii.

Cu sulitele gendarmerești au vrut să ne împărășie, ca să nici nu ne putem vedea unii pe alții. Par că ar fi pe vremea stăruirii ori am fi venetici în plaiurile aceste frumoase apărute cu atâta sânge românesc.

Nu ne-am răsut însă, căci dacă ei sunt stăpâni peste sulitele gendarmilor, noi avem pe partea noastră legea, dreptatea. S'a întâmplat adevărat să se deștepte și Români de pe Murăș. Conducătorii lor bravi au chemat pe Joi în Soborșin o adunare populară, întocmai ca la Șiria. Fisolgăbirăul Csukay, un bătrîn hodorigit și gângav haid însă, să facă și el pe grozavul. Se pune și

fără nici un drept oprește adunarea și celor cari au convocat-o la face cunoscut că a adunat la Soborșin toți gendarmii de pe Murăș.

Poporul tot s'a adunat însă, în frunte cu preoții și învățătorii din toate satele. Așa că pe când au sosit dela Arad și prietenii noștri Vasile Mangra și Russu Șirianu, cele trei săli ale otelului erau pline cu Români.

D'odată se ivește între noi fisolgăbirăul. Nici ziua bună nu zice, ci se reștește poporului, mai mult gângăvind de cât vorbind, să iese afară din săli, căci adunarea e oprită. Un scandal nemi pomenit acesta.

D. Russu Șirianu sare atunci mănios și cu glas mai ridicat de cât fisolgăbirăul, zice: „Fraților, rămâneți toți pe loc. Nu e legea nici putere care să ne poată opri ca noi să ne așezăm aici la mese și să stăm de vorbă cât ne-o plăcea. Ear' D-Ta, d-le, n'ai nici o vorbă aici, și de poruncă poți numai geandarmilor, nu și nouă.“

Se naște apoi d'aci o dispută inferbăutată care se sfârșește așa, că fisolgăbirăul între rîsetele Românilor părăsește el sala, ear' pe noi ne lasă în pace.

Curând trimite însă în sală trei gendarmi, ear' pe dinaintea otelului patrulele se plimăbă intruna, ear' fisolgăbirăul cu toate țoandrela negre ceareă să sperie poporul să nu intre în sală.

Nimeni nu i-a ascultat însă ei cu drag au fost ascultați în sală d'ni Ioachin Turcu, care ține o vorbire pentru M. Sa Monucul nostru, arătând poporului cum chiar în anul acesta s'au împlinit 50 de ani de când M. Sa domnește cu mărire.

Strigăte de „trăiască“ acoper glasul părintelui Turcu, ear' după aceea sute de inși cântăm în cor „Doamne ține“, imnul împărătesc. Musica adusă acompaniază și ea pe popor.

Se ridică apoi dl Russu Șirianu care dușăce arată scopul întrunirii și volnicia ce s'a săvîșit oprindu-se poporul a se sfătui asupra necazurilor din comitat, unde s'au furt. S'au denie de bani ear' acum poporul trebuie să plătească (Strigăte: Roșine! Nu ne lăsăm, nu plătim, plătească domnii cari nu mîncă!), spune că se va face arătare în po-triva fisolgăbirăului care calcă legea, și mai presus de toate ne vom îndrepta către Împăratul.

În mijlocul aplauselor citește telegrama ce publicăm în altă parte a ziarului, pe care înafară de preoți și învățătorii au mai subscris-o următorii țărani fruntași:

Ivante Cătană, Cătană Păscuț, Oprea Florea, Vasilie Blaginat, Gligor Dehelean Nicu, Bulzan Ioan, Dehelean Ioșif, Regulaș George, Opre Ivantie, Lupan Ivantie, Lupan Sente, Dereștean Flore, Opre Ioachim, Tamășdan Ștefan, Tamășdan Arsenie, Ioșif Popa, Cătană Andronic, Beg Todor, Lupan Iova, Lupan Flore, Lupan Barbu, Lupan Todor, Hadan Petru, Popa Vespazian, Popa Ștefan, Tripa Arseniu, Miuk Vichentie, Herbei Trandafir, Toma Constantin, Hadan Ioan, Luntraș Anania, Hadan Trandafir, Luputi George, Pop Sumedru, Popa Costandin, Herbei Ștefan, Stanci Gligor, Stanci Matei, Birla Juvan, Herbei Costantin, Herbei Zamfir, Caurdar Iuan, Herbei Trandafir, Pătruț Trandafir, Crăciun Gligor, Crăciun Logoșan, Cătană Simion, David Trandafir, Cosma Nicodin, Cosma Vasile, Cosma Crăciun, Partenie Păcurar, Păcurar Antonie, Orbețiu Gligor, Magie Ioan, Herbei Trandafir, Herbei Ananie, Constantin David, Constantin Bérlea, Nicodin Bérlea, Vasilie Cirtiu, Stanis Todor, Sas Pavel, Ioan Păscu, Ioan Sirb, Macsin Bérlea, Mladin Ioan, Poppa Sofrone, Vanc Ioan, Buzhizan Macri, Lup Costantin, Horvat Ștefan, Vanc Vichentie, Lup Ioșif, Herbei Irimie, Pavel Blaj, Gligor Blaj, Ioșif Perhescan, Manasie Blaj, Ioan Sasu, Luntraș Valer, Cirtiu Ioan, George Blaj, Istimie Luntraș, Ioșif Cosma, Ioan Cosma, Ioan Hora, Sente Sassu, Ivantie Bedrea, Șerome Crășan, S. Giurcan, Ioșif Cioc, Geor e Cioc, George Marta, Nica Gaspar, George Jurca, Corneliu Muntean, Sabin Muntean, Petru Ierconșian, Gligor Zamfir, Gligor Vasilie, Marta Tima, Constantin Popa, Simeon Popa, Petcu Pera, Ioan Petca, Jurca George Pera, Toma Cioc, Gligor Ștefan, Alexiu Berzovan, Aname Soc, Simeon Cosma, David

Tribuna Po.

Jivan, Pavel Gaspar, Simeon Gaspar, George Ierconșian, Petru Popa, Constantin Miron, Petru Mican, George Abrudean, Constantin Russ, Ioan Rus, Ivante Marc, Medrea Medre, Andel Medre, Ilisie Medre, Pavel Docitia, Avram Drăgan, Aron Drăgan, Florea Drăgan, Istimie Stănilă, Vasilie Dragalina, Constantin Brenutiu, Ioan Iovanescu, Maxim Medrea, Ioan Orb, Onica Drăgan, Ignat Drăgan, Iova Drăgan, Petru Medrea, Alexandroni, Ignat Mican, Ignat Medrea, Vichentie Medre, Mihailu Butariu, George Stănilă, Constantin Brenul, Pascutia Sandru, Andeli Medrea, Codru Medrea, Solomon Abrudean, Ignat Mican, Cătană Ioane Banuti, Florea Oprea, Vasilie Bleginar, Alexandru Gligor, Dehelean Nica bis, Ioan Oprea, Ioșif Dehelean, George Rigulas, Oprea Ioane, Lupan Ioane, Lupan Sente, Florea Dereștean, Oprea Ioachim, Ștefan Tomordan, Arsenie Tomordan, Popa Ioșif al lui Vicz, Cătană Andronic, Teodor Beg, Ioviu Lupan, Florea Lupan, Bumb Lupan, Teodor Lupan, Irimie Halmăgian, Pavel Balzan, Ioan Dereștean, Vasilie Dehelean, Halmăgian Axintea, Pavel Lupenti, Gligor Popa, Lazar Oprea, Dimitrie Herbei, Max Hard, Ioșif Dragos, Ioșif Barna, Ioșif Gabor, Teodor Olariu, Vasilie Ștean, Nicolae Ștean, Ioșif Maria, Antonie Barna, Ștefan Bleginer, Halmăgian Gligor ten., Pavel Lupenti, Andrea Trandafir, Ioan Oprea, Ioșif Marc, George Lovich, Simeon Serich, Teodor Popa, Augustin Grozeșcu, Micula Hord, Ioan Farcaș, George Radulea ten. Iovie Zenovie, Lupan Saladie, Teodor Cirei, Iie Lupan, Flore Hord, Opre Sente.

Înainte de orele 12 adunarea se împarte fără a se fi întemplat cea mai mică neorânduială.

DIN ROMANIA

Moartea lui G. Cantacuzino.

Fostul ministru al visteriei României a murit înspre dimineața zilei de Mercuri 21 Decembre.

Țeara întreagă îl jalește.

Eată cum s'a vestit în Camera aceeaștă mare pierdere:

Di D. Giani. Cu adăncă mahnire anunt înecărea din viață a marelui om de stat G. Cantacuzino. (Toți deputații se ridică în picioare). Cantacuzino a fost o virtute cetățenească exemplară și istoria va avea misiunea de a-l pune într-o vie lumină.

Cred a fi interpretul Adunării, propunând ridicarea sedinței în semn de doliu.

Di P. S. Aurelian: Nu numai colegii din Adunare a lui George Cantacuzino, dar țara întreagă cunoaște serviciile aduse patriei de acest bărbat. Om de o inteligență superioară, de un patriotism sincer, de abia începuse prin activitatea lui să contribuie la dezvoltarea țării și boala îl răpi atât de timpuriu, în floarea vârstei.

Cred că sunt în cugetul tuturor, propunând funeralii naționale pentru G. Cantacuzino.

D. Sturdza, adănc emoționat, face un semn de aprobare d'lui președinte al Camerei. — Adunarea admite funeraliile naționale în unanimitate și totodată se admite ca viitoarea sedință să fie Vineri.

Dăm mai la vale câteva note biografice asupra morții marelui bărbat.

George C. Cantacuzino s'a născut la Ploești în Martie 1845. Studiile și le-a făcut la Paris, de unde s'a întors cu diploma de licențiat în matematici.

Intrat de tînăr în viață, și mai bine zis, în lupta politică, el a fost unul dintre întimii lui Ioan C. Brătianu, a cărui deplină încredere și o câștigase.

La 1877 George Cantacuzino a debutat în cariera administrativă ca secretar general al ministerului de finanțe.

Când statul român a luat în seama sa monopolurile, Gh. Cantacuzino a fost numit director al regiei; ear' când s'au răscurperat căile ferate, a fost numit director al acestei importante administrațiuni.

Dușă retragerea lui Ioan Brătianu, Cantacuzino a intrat în mișcarea politică și, după îndemnul celui dintîiu, se hotărî să ia direcția „Voinței Naționale“ pe care a condus-o până în 1895 când, partidul liberal revenind la putere, a intrat ca ministru de finanțe în cabinetul Sturdza și a rămas ministru și în cabinetul Aurelian până la retragerea acestuia.

În a doua formațiune a cabinetului Sturdza, Cantacuzino n'a mai stat de cât câteva luni și boala l'a silit să se retragă.

Români bravi.

Alegero în reprezentanța comunală la Cermăni.

Cu desăvîrșire a fost sdrobot ori ce element neromănesc din comuna Cermăni, dar mai ales elementul (judaic) iudevesc.

Sdrobotă a fost și adunarea convocată preotul rom. cath. și cel reformat candunare, firesc lucru avea ținta de a se chide cu totul pe noi din listă. Salmă însă vouă poporeni bravi care ascultând gînd conducătorilor vostri ați ascultat glasul otelului român ce zice: „Școala românească somn, de voești să fii domn“ Alegero mers în ordine, care sa fiuit cu un rezultat înbucurător; întrunind lista românilor în voturi, ear' a streinilor vreo 75 voturi. Că luserii și tot odată coriștii împreună cu poporul emoționați au intonat apoi de la comuna până la sf. biserică mai mult cântări naționale, începând cu „plecătina nouă din Vaslui“.

Din Dietă.

„Tribuna Poporului“ în Dietă. — Un jidov. — Adunarea de la Șiria.

In ședința de ieri a Dietei Jidovului socialist Pichler a îndreptat către înțiu ministru al țării următoarea interpe-

„Are înțiu ministru cunoștință, că 2 c. Români din jurul Șiriei au voit țină o adunare?“

„Știe primul ministru, că fisolgăbiră Paris Gabor a oprit adunarea?“

„Are cunoștință, că pentru aceasta, rangiatorii adunării, ocolind căile conștiințiale, au trimis o adresă către Împărat din Viena, prin intervenția lui Lueger?“

„Și în sfîrșit are cunoștință, că Dr. Lueger a trimis telegramă pe „Tribuna Poporului“ din Arad, arătând plăcerea cu care a duce la bun sfîrșit acest atentat?“

„După toate acestea: ce va face guvernul față de trimițătorii adresei și față de mijlocitorul lor, dl Dr. C. Lueger?“

Ear' ca să arete că e Jidov în toată forma, eată cum și-a început Pichler vorbirea:

„Lueger, care la jubileul împărătesc a fost decorat aproape cu cel mai înalt ordin, este un mișel, un om de nimică“.

Nici îndoială nu încap, că fără a vrea, Ovreur Pichler a făcut cauză române un serviciu, nu se poate mai mare.

Cătră publicul alegător din Pecica română.

Fraților! Judele comunal al vostru po de voi acum trei ani v'a mulțumit cu aceea că a votat ridicarea plăței dirigătorilor Comitatului cu 37 mii fl. Dela preoții vosri a smuls câte 100 fl. la unul anualmint, aceeaș plată, în ziua următoare a votat în reprezentanța comunală la veterinarul Iuliu Nyito Pál. În afacerea lui Krivány singur fost, ca plugar care din Pecica a votat anul de 2% și s'a dat scuță în mâinile dirigătorilor noștri, numai ca să mai poată birău.

Câte rele sunt pe capul vostru el le făurește cu ortacul său dela Șimand. Dacă nici acum nu vă veți trazi, rămâneți în prăpastia în care gemeti, dară nu mai b'vinovați pe nimenia.

În săptămăna viitoare sunt alegerile. Bloținat fie cel ce și va da vetul pe urgiul de Igrisan Elek, alias Sándor. Ia scu cu el!

Un frate.

Uneltiri Ungurești.

(b.) Rari vor fi comunele unde locuitorii de aceeași națiune și credință să nu fie două grupări cari socotesc dușmane.

Unde țin împreună, îi vedem împreună lucrând, cu puteri unite; pe undă unde partidele sunt declarate vre-una din partide e protejată de stăpânirea maghiară, acolo în loc de a se ocupa cu lucruri ce au în vedere binele obștesc, își mântue puterile în lupte de a zădărnici ceea-ce voește a face, fie chiar bun și folositor.

Unde partidele s'au format din afaceri curat românești, acolo, mai curând ori mai târziu, partidele devin un corp, fără ca să lase rane în anul vre-unui partid. Pe când dacă vre-una dintre partide este protejată de actuala stăpânire, apoi nu numai că nu pot veni la o înțelegere, ca împreună să lucreze pentru binele obștesc, ci din contră să dujmanesc una și copiii lor.

Ungurii și cu deosebire conducătorii acestei patrii, niciodată n'au dat Românilor privilegiu de a se înțelege între ei și cu alții, ba armele și lupta lor contra noastră sunt așa de făcătoare și de simțite, încât și cel din urmă ziler știe să vorbească despre nedreptățile și politica cea scâlțâită a Maghiarilor.

Din cauza aceasta dujmania Românilor față de Românul protegiat de Unguri e cu mult mai înfocată de cum ar fi de cătră Maghiarul însuși. Maghiarilor, nu numai că le place Românilor să se certe între sine, ci și să poată abusa de puterea lor ca să abuzeze ai statului, contra a tot ce e românesc.

Poporul de la sate poartă sarcinile cele mai grele și chiar el este sădit să fie prigonit și nedreptățit de către petecoșii, pe când chiar poporul ar trebui să i-se facă spre mulțumire.

Solgabiraele anume cearcă să afluă câte o comună slajbași, cari să reprezinte în cinstita lor luptă, să lucreze adecă după cugetul lor, care să fie de a prigonii și a nedreptății poporul, pe față și în ascuns. Și dacă cineva se plânge contra nedreptății este numit trădător și agitator.

Toate fărădelegile le mai uită poporul, dar' cele-ce se fac cu încassarea de bani pe nedreptul, aceea nu se pot uita niciodată.

În comitatul Albei-inferioare bunăoară, se află comune unde numai în aruncul comunal trebuie să plătească bietul muncitor 70 — 80 procente după dare. Apoi celelalte aruncuri cine le poate înșira pe toate?

Apoi la cetirea și aprobarea rațiociniului se invită reprezentanța pe rând, ca la spovadă: mai întâiu rudeniile birului și ale notarului apoi ceialalți, cari văzând, că unii au subscris nu cutează și nu au îndrăzneală să facă obiecțiune sau opoziție.

După-ce în modul acesta cinstit l'au subscris — notarul și primarul îl provéd cu o adeverință subscrisă firește numai de dînșii, că rațiociniul a fost pus spre vedere publică și astfel îl trimit la comitat spre aprobare.

Cei de la comitat, pentru a face pe voie patrioților celor buni, aprobă rațiociniul cel „drept“.

Dacă cineva îndrăznește a-și ridica glasul contra acestor fel de mișelii, apoi este denunțat de agitator și dușman al statului; ba solgabiraele la sfatul ori cererea birului ori a notarului își face merite naintea ministrului, că a descoperit pe un agitator.

În ziua de astăzi poporul român de pe la sate sub uneltirile ungu-rești, au ajuns să înțeleagă, cari sunt uneltele Ungurilor. Și e de ajuns să știe poporul, că birul ori notarul e „omul“ stăpânirii maghiare și să nu mai aibă nici o încredere în astfel de persoane; nici chiar atunci când acei conducători ar intenționa vre-un lucru spre binele obștesc.

Să zicem că un veac ne-ar mai osândi D-zeu să ne fie tot ei conducători, — de ce să zicem: Doamne nu ne duce în ispită! . . . și în intervalul acela ne-ar face și pe noi părtași de bunurile și drepturile ce ni se cuvin, și nici atunci nu s'ar desrădăcina din inima poporului român, nedreptățile și prigonirile ce le-am îndurat de la nația maghiară, cât am fost osândiți a trăi la olaltă pe vechiul nost pământ.

Congregația comitatului Sibiu.

Sibiu, 7/19 Dec. 1898.

Azi s'a ținut adunarea generală estra-ordinară a comitetului municipal al comitatului Sibiu, sub presiunea dl. Sale dlui comite suprem și comes al Sașilor, G. Thalmann.

Prezenți abia 30—40 membri, între cari am remarcat prezența dlor Dr. N. Vecerde, Ioan Căndea (Avrig), N. Hențu (Seliște), Ioan Manta (Gurarlului), Adam Micu (Poiana), Imbăruș și Vic. Tordășianu, apoi a dlui S. Stroia, protonotar și Opr. Stefea, vice-notar.

La ordinea zilei 43 obiecte, dintre cari de mai mare însemnătate este cercularul ministerial referitor la constituirea din nou a comitetului central electoral; cercularul aceluiaș despre judecătorii cu jurați (art. de lege XXXIII ex 897); adresa ministerială, prin care încuviințază competența de înmormântare după decedatul protonotar C. Tobias. Nota comitatului Brașov pentru oprirea mutării Țiganilor nomazi de la un loc la altul, comitatul nostru o spriginește. Rugarea mai multor medici pentru publicarea diplomelor lor de medici, între cari a dlui Dr. Alexandru Andreș din Reșinari. Concluzul comunei Boița referitor la ajutorarea comunei bisericăști gr. or. din Bungeard; al comunei Racovița despre învoiala încheiată cu bis. gr. cat. pentru cedarea de teritor; al comunei Gușterița despre cedarea unei părți de pădure; comuna comunelor bisericăști, între cari celei gr. or. 30 jugăre; al comunei Tilișca pentru ajutorarea școalei gr. or. de acolo.

Concluzul comunei Poiana pentru sistarea postului de vice-notar — nu s'a încuviințat.

S'a încuviințat concluzul comunei Seliște pentru convertirea alor doi împrumuturi de fl. 5000 și fl. 12.000, făcute cu edificarea caselor pentru judecătoria cercuală și cel pentru contractarea unui nou împrumut de 23.000 fl. menit pentru regularea rîului, ce curge prin mijlocul comunei, împrumut ce l'cotrage fondul de drum al comunei, al cărui preliminar prevede cu suma împrumutată pro 1899 un venit anual de fl. 25.000. Împrumutul se va replăti în 5 anuități.

Raportor.

Turbarea Ovreilor

Prăvălii românești. „Severineana“ „Necazul perciananților. Români, la Români!

Fruntașii din Caransebeș văzând, că negoțul tot mai mult ajunge în mâinile Ovreilor, și că tot mai tare

se sérăcesc fii grănițerilor, s'au apucat d'un lucru cu minte.

Au întemeiat o prăvălie românească pe acții și i-au dat numele: „Severineana“. Capitalul cu care s'a întemeiat e de 50.000 fl., împărțit în 2000 de acții, fiecare în preț de 25 fl.

După-ce toți banii s'au strîns și după-ce au sosit mărfurile trebuitoare pentru îmbrăcarea prăvăliei, s'a dat obștei Dumineca trecută, la 11 Decembrie st. n. și astfel Români din Caransebeș și jur pe sfintele Sărbători își vor putea cumpăra cele trebuincioase nu dela Ovrei, ca până acum, ci dela prăvălia cea românească.

Nici nu s'a deschis bine prăvălia și Ovrei au început a sbiera în potri și a o vorbi de rău, ear' pe întemeietorii ei îi ocărăsc și îi injură, așa după cum e obiceiul Ovreilor.

Știu ei de ce injură. Injură fiindcă prevéd, că în urma deschiderii prăvăliei românești Români nostri nu vor mai lăsa banii lor în punga Ovreilor, care în schimb le vindeau marfă rea și puturoasă, ci se vor duce în cea românească, unde pe lângă că vor cumpăra mai bine și mai ieftin, dar' apoi vor putea să se înțeleagă cu vînzătorii Români din prăvălie în dulcea limbă românească, ear' câștigul ce-l va face prăvălia cu vremea tot înspre binele Românilor se va întoarce, căci e pus în statutele întreprinderii ca acționarii să nu capete mai mult la an, decît 6 la sută,

În numărul seu dela 11 Decembrie foaia ovrească din Lugoj, „Lugoser Zeitung“ și năpădește în potri întemeietorii, despse care spune, că s'au numai tot membrii d'ai Comunității de avere și „popi valahi“ din împrejurimile Caransebeșului, care cu toții vreau să nimicească (?) negoțul din Caransebeș.

Tânguirile Ovreiului din Lugoj sunt dovezi, că bun lucru s'a făcut atunci, când s'a întemeiat „Severineana“, menită a abate pe Români, ca să nu mai imbuibe pe Jidani și pe toți străinii cu rodul ostenelelor lor.

Astfel de însoțiri n'ar trebui să lipsească din nici o comună românească și să nu lipsească mai ales acolo, unde boltașii sunt Ovrei, Armeni, Unguri etc.

POIȚA „TRIBUNEI POPORULUI“

Poesii popoale.

Drăguța mea-i Unguroaie,
Dacă-o joc un pic, să n'moaie,
Ca și pielea cea de oaie;
Drăguța mea-i Româniță,
De ce o joc, de ce s'aștă,
Ca și pielea cea de miță.

Așa-i codru de viclean,
Nu-și țipă frunza de an;
Ș' așa-i codru de poclet
De-și țipă frunza încet;
Dar' știe codru ce să facă,
Știe de ce nu se desbracă;
Codru i bătrîn și cu minte
De rele și de pășite.

În coliba de nuele,
La fereastră's două stele;
Și când m'apropiu de ele
Tata zice că-s om prost,
Că nu-s pentru neamul nost
Eu ti zic c'oi fi cu minte
Când mi-le-oi vedea înainte.

Mândra zice că-i păcat,
Pentru-că o-am sêrutat
Pe furiș și pe 'nsêrat,
Până nu ne-am cununat;
Dar' fie păcatul meu,
Pentru ea l'oi purta eu,
Că dacă ne-om cununa
Păcatul mi-s'a ierta.

Culese de: G. Bodnariu.

(Din Bănat).

Arde focul și să stinge,
Inimuța 'n mine plânge.
Foc aici și foc colea,
Foc și la inima mea!

Dar' fi lumea tot din lapte,
Din străin nu'mi trebuie frate!
Dar' fi lumea tot din zăr,
Din străin nu'mi trebuie văr!

Ardă focul țara mea!
Cum o mai lăsai de rea.
Dar' de-rjung în primăvară,
Căutam' voi țară iară.
C'am avut și n'am avut,
Ș'am trăit cum am putut;
Ș'oi avea și n'oi avea,
Ș'oi trăi cum oi putea!

Ducem'oi de pe aicea;
N'o fi mult până atunci,
Și așa-oi merge de cu dor,
Ca și luna printre nori.
Și așa-oi merge de cu jale,
Ca și luna printre stele.

Mă luai pe deal pe vale;
Mă'nălînii cu Lena 'n cale.
Eu pe cal și ea pe jos,
Cu gerdan de flori frumos.
Și cu cercei de mărgelă,
Să tragă ochii la ele.

Culese de: Romul Lufai.

De sub poalele codrului.

A trecut trei zile 'u post,
De când la mândra n'am fost
Și-or mai trece și de dulce,
Pân' ce la mândra m-oi duce.

Desfă mândră farmecile
Bată-te Duminecile!
Desfă mândră farmecul,
Bată-te și Crăcunul.
Că de când m'ai farmecat
Nice ziua nu am stat
Tot la tine am cugetat.
Nici o noapte n'am durmit,
Tot la tine am gândit.

Pasăre de pe cărare,
Du mândri o sărutare
Spun-ei badea 'țio trimete:
Că de gură-i foarte sete.

Du-te dor la mândra mea,
La mine nu mai șede.
Du-te vezi de te-a lăsa,
Să șezi la inima sa.
Du-te vezi de te-o primi
Să șezi la inimăi;
Că de mult de nouă ai
De când la inimă 'mi stai,
Și la min' ai stat destul,
Inima 'mi-ai făcut scrum
De nimic nu mi-o rămas
Fără amar și năcaz.

Culese de: Patriciu Covaciu,
învățător.

(De lângă Dunăre).

Dunărice, apă lină,
Cin' te bea doru-i alină.
Dunărice, apă rece,
Cin' te bea de dor ti trece.
Bate vîntul sêicile,
Să plece și șeicile.
Bate vîntu coșara,
Să plece și șeica mea;
S'ajung la Oravița,
La Eliza draga mea.

Să ne ferim de-a mai alerga în boltele străinilor, căci îmbogățind străinii, ne săracim pe noi și săracindu-ne pe noi, ne facem robi însuși dușmanilor noștri!

Când îndemnăm pe Români din Caransebeș și jur, ca nici barem ace de un ban să nu mai cumpere de la străini, ci numai dela prăvălia românească „Severineana“, atragem luarea aminte a conducătorilor și din celelalte multe centre românești, ca să întemeieze astfel de prăvălii românești.

Din Bănat.

Nereu, la 1/13 Decembrie 1898.

Suntem învinuiți că abandonăm pasivitatea și votăm la alegerile dietale cu guvernul. Constat cu regret că e adevăr, dar' ne-am închinat și partidei tale „adeveratul Nereanț“ de a-ți fi pasivi, căci mai presus de toate mi-ar plăcea să-mi ariți un singur individ cu drept de votare din partida contrară nouă, care să nu fi sgruburat și el la ultimele alegeri dietale, căci sunteți aliații notarului comunal, căruia i-ați urmat luând parte chiar și la tâmbălăul milenar de acum doi ani, și despre care în navitatea voastră credeți că e poate mai mult pasiv ca guvernamental??

Să vedem însă de unde e răul? Singur

numai de la conducătorii noștri din trecut.

Un fruntăș preot m'a îndemnat odată să subscriu cu el alături o convocare a alegătorilor la B.-Comloș, spre a ne alege delegați la conferința națională din Sibiu. Aceea conferință decretase pasivitatea și cu toate aceste el o abandonează și votează cu guvernul. Mai târziu apoi în casa comunală desfășură înaintea alegătorilor programul deputatului guvernamental în limba română, și în calesă ducea voturi la urna guvernului. Acest reu „adeveratul Nereanț“ semănat atunci de însuși conducătorul poporului, acum aduce fructul său, și va costa grea muncă a ne face să fim pasivi că stăm și acum sub influența aceluia exemplu.

De ați fi pasivi, datorință am avea să primim înfruntările voastre; ardeți în același foc cu noi, și văzând paiul în ochiul nostru, totuși vă place a vă mândri că luptați sub flamura adevărată. Cu toții suntem păcătoși în aceasta privință și deci trebuie să concedem, să vedem însă în trebile comunali, a cui oglindă arată păcate și slăbiciuni?

Români în comuna noastră Nereu sunt cu vre-o 75 de voturi în majoritate peste Germani. Noi ne-am adunat în școala noastră spre a ne sfătui despre alegere și pe cine să candidăm de reprezentanți comunali. Ați fost și voi cu toții invitați, dar' trecând pe lângă școala noastră a-ți uers în cea germană, de unde spre rușine a-ți fost îndrumați afară, dar' ura și ambiți-

unea de a fi aleși, v'a orbit de nu a-ți priceput bajocura străinilor.

A sosit ziua alegerii, și Doamne ce rușine? O majoritate de 75 voturi și totuși ne era teamă că cădem, căci 40, zi: patruzeci a-ți luptat contra noastră. Impregiurarea că chiar aliaților voștri nu le place de voi, ce s'a dovedit că v'a șters din o mulțime de ședule, ne-a ajutat de am putut învinge.

O rușine ne mai pomenită să fiți bajo-coriți și huiduiți și cu toate aceste să preferiți străinul mai mult ca pe neamul vostru. Veți cunoaște că lucrând voi astfel, nici când nu putem fi una, și la aceasta mi-am permis și ca neinteligent a vă zice: „Deșteaptă-te Române“.

La alegerile de membri în congregațiunea comitatensă, înțelegându-ne între noi am pășit eu, și oare nu voi a-ți coteșit și votat contra mea, și aceasta sigur pe motivul că ca Român ași fi vrednic de membru în congregațiune.

Aceasta Vă este oglinda „adeveratul Nereanț“; acum să lăsăm publicului de a afla care este cel păcătos, căci prin fapta voastră ne răpiți singurul drept ce îl mai avem și acela cam ciontat cât de bine, căci întâmpându-se alegere de notar comunal ori scriitor, de ne-ar și candida vre-un român, nu-l putem alege fiind slabi.

Ce se ține de stringerea mâinei din partea pretorului, o referezi la judele comunal? Ar fi de dorit se fie întreaga partidă contrară mie, Români buni ca densus.

Arătați o singură cauză de a noastră onală pe care el să nu o fi spriginit de mai mult, dar' sigur ca ori-care dintre

Fiindu-mi aceste ultimele reflectări, clar a nici nu mai lungi cauza pe și spre a mă cunoaște, mă și subscriu.

George Marin
econom.

Reuniune română de înmormântare în Sibiu.

Sibiu, Nov. 1898.

Vre-o câți-va oameni de bine din Sibiu și-au pus de țintă întemeierea aici a unei „Insoțiri de înmormântare“, sunt de p. cele din Timișoara, Lugoj, Sebeșul-săsesc și Orăștie, care toate bine și unele din ele nici nu mai sunt stare să primească noi membri, căci implinit numărul cerut de statute.

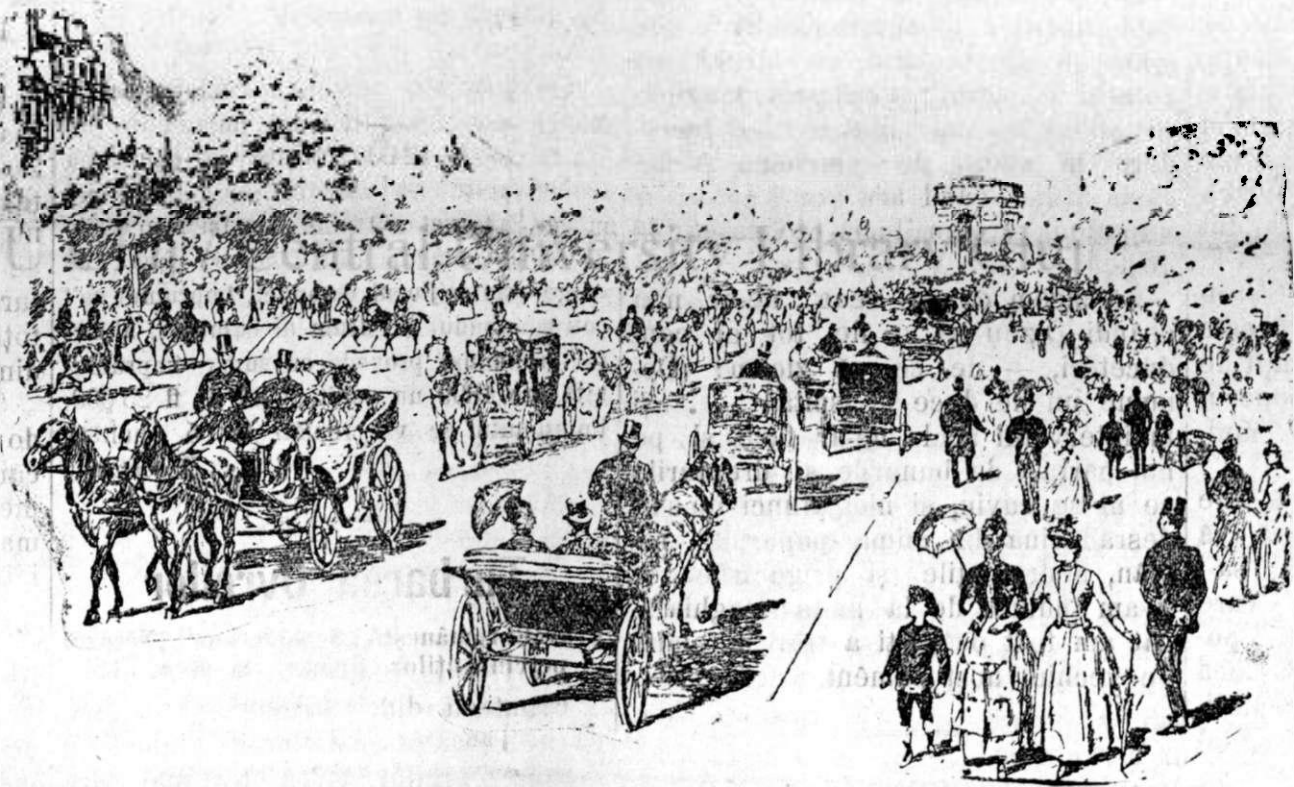
În una din Duminecile trecute dl. Tordășianu, funcționar la consistoriul s'a înfașosat în biserica noastră din biul Josefîn și ne-a spus, că d-sa în legere cu d-nii Dr. Daniil Popovici, D. Comșa, P. Lucuția, P. Clora, Verzariu etc. au hotărât să pună temel pentru Români d' aici la o tovarășie de înmormântare.

Între altele d-sa n-ea arătat tor tovarășii, care dau ajutorul de se îngrijesc de înmormântarea a membrilor.

Minunațiile Parisului.

Dăm aci o schițare a celor ce la Paris se numesc Câmpiile Elisee. Locul de plimbare unde vezi toată lumea strălucită nu numai a Parisului, dar și pe toți străinii cari stând în marele oraș, nu scapă prilejul de a se preumbla în acest loc de desfășurare. E un zuruit nesfârșit aici, ș'un sgomot vesel cum numai în mijlocul poporului francez se pomeneste.

Reamintim și cu acest prilej tuturor Românilor că cei cu dare de mână, ba chiar și cu stare mai modestă, dacă vor să vadă cu bani pușini Parisul la 1900, când va fi expoziția, să se adreseze către dl Dr. I. Suciu, avocat în Arad.

D-sa va trimite ori ce programul călătoriei și condițiile de plată pentru cei ce se vor hotărî a plece.

Cine se înștiințează în decursul acestei plăți cu 10 fl. mai puțin cât cei cari se vor hotărî de la anul nou încolo.

Sunt înștiințați deja și acum mulți.

Datorim bunului românesc ca cine poate, să se ducă a vedea toate minunațiile ce sunt se vor mai face până la expoziție în cel mai mare oraș din lume.

Lasă-mă Doamne să mor,
Intr'o grădină cu flori,
Unde vin fetele 'n zori.
Lasă-mă Doamne să zac,
Intr'o grădină cu mac,
Unde-s fete după plac
Și neveste moartea-și fac.
Știu bine, că de-oi muri
Are cine mă jeli:
Fetele, nevestele,
Crișmarul și glăjile.

Culese de A. Tîepeneu.

(Din Muerău.)

Frunză verde lemn de fag,
Am un bădiș și mi drag,
Când îl ved ziua la soare,
Luma'mi ca și o floare.
Când îl ved Dumineca
'Mi se rupe inima.

Frunză verde de cicoare,
Am o mândră ca și o floare.
Când o ved la joc gătată,
La inimă mă săgeată,
Când o ved în aște zile,
Arde cămașa pe mine.

Frunză verde lemn domnesc,
Cum ași vrea să mă'n tilnesc,

Cu badiu care-l doresc,
Că mi dor tare de el.
Că de când am fost micuță
Badi Ion i-am fost drăguță.

Culese de I. Ciortea.

Frunză verde de sălătă,
Dulce e gura la fată.
E mai dulce la nevestă,
Că o capeți pe fereastă.

Câte fete 'n sat la noi,
Făle doamne toate oi,
Și pe min' un ciobănel
Să le păzesc frumușel,
Peste zi să le păzesc,
Ear' noaptea să le iubesc.
Toată ziua le-aș cânta,
Ear' noaptea le-aș sêruta.

Să zacă cărarea mea,
Cine se poartă pe ea,
Că cu mândra am croit-o
Și alții au stăpânit-o
Și acum ce croesc,
Ear alți o stăpânesc.

Iosif Ieremie (Vrami).

Mult mă mir badeo de tine,
Ce pământ negru te ține,
De nu vii seara la mine?
Mândră, mândruleanca mea,
Mă ține pământ cu iarbă,
Nu pot veni fără treabă;
Că ș'aseară am plecat,
Și-o fost vremea nouroasă,
Și calea cam lunecoasă;
Lunecai în altă casă,
Unde-i mândra mai frumoasă.
Mai frumoasă de cât tine;
Seamănă mândră cu mine
Și la stat și la umblat,
Ca gura, la sêrutat.

Gligore Vomenișan

Arbore cu frunză verzi,
Vinc mândro de mă vezi,
De vezi soartea cum mă bate,
Cu curele 'ncruciate
Cu tot iosagul pe spate,
Intr'o parte 'n fășurate
In pielea vițelului
Pe seama soldatului,
Să-și poarte mondurul lui.

Foaie verde de pelure
Strein sunt și n'am pe nime,
Numai pușca lângă mine

Pe trei sai în îngrijire
Căprar, gulerăș cu stiele
Lasă-mă că-i dor și jeli!
Firere cu trei steluțe
Mi-e dor și de mândruș.

Cil.

Petru Hăniș
sodal.

C'un picior în groapă și cu două afară.

Un țigan a plecat odată c'un picior pe drum. Era foarte de dimineață și într'un sat, parpandelu văzu la un gard pe gard o găină culcată și zise că țigan:

„Măi Dado! iată găina românicului culcată pe gard!“

Dada: Dute ș'o ia, n'o lăsa, să te pierciuneai cât'o friptură acasă.

Parpandelu: Ia-o tu, măi dado!

Dada: Ia-o tu, io n'o iau, că vezi mis bătrân, cu'n picior în groapă și cu două afară“.

Auzită în Leucușești dela moșii Murariu.

I. Furdianu, pedagog. c.

Amănuntele date de dl Tordășianu au avut bun sfârșit, căci foarte mulți din Sibiu se grăbesc a se înscrie de membri la această creștinească și folositoare însoțire.

Murășanul.

Școală confesională în Recița montană.

Am citit cu vie plăcere articolul bravilor Recițeni, referitor la înființarea școlii confesionale în comuna lor și n'am putut de cât să mă bucur de laudabila însuflețire, ce o dovedesc ei pentru instituțiile de cultură, din cari tinerele odrasle să primească educațiunea lor, curată de amestec străin.

Cu atât mai virtuos m'am bucurat, căci acești bravi frați ai noștri când se însuflețesc pentru lucru bun, pentru idei nobile, sunt totdeauna gata a aduce jertfele de lipsă pentru realizare.

Una nu înțeleg însă.

Eu și mai mulți mai bătrâni ca și mine, știind, că Recița-montană are școală confesională cu doi învățatori.

E drept, că această școală se susține de patronat ca și biserica; învățătorii se plătesc de către patronat, ca și preotul și funcționarii superiori ai patronatului, carele este societatea căilor ferate de stat austr.-ung., sunt străini; însă venerabilul consistor din Caransebeș prin 1871 a făcut cu patronatul un compromis și a asigurat caracterul școlii prin reciprocă înțelegere.

Se poate că tinera generațiune își mai amintește de trecutul școlii sale, și doară și patronatul prin niscăi-va funcționari ai săi tot în necunoștință de cauză a călcat și calcă drepturile asigurate ale confesiunii, față de școală; dar într'un caz ca acesta trebuie cerută intervenirea Ven. Consistor din Caransebeș și de loc nu trebuie abstat de la drepturile față de școală, ce există aproape de 100 de ani.

Înainte de 1871 Consistorul diecezan prin inspectorul districtual conștient școlar, adecă prin protopopiat, denumia și introducea pe învățator în școală, și numai încunoștință despre aceasta pe patronat.

Tot așa la examene, numai se a-visa patronatul să participe dacă voește.

La învățământ nu s'a amestecat organele administrative ale patronatului cât de puțin: au susținut însă

școala cu toate cele de lipsă, au plătit și au pensionat pe învățatori cu cea mai mare punctualitate, precum face și în timpul de față.

În însuflețirea cea mare a fraților recițeni, pentru frumoasa idee a înființării unei noue școlii confesionale, susținută din propriile lor mijloace, carea cu timpul poate să apese greu pe lucrători, când se ivesc crize de muncă și lipse de câștig, nu află la loc să se lase de evidența drepturilor basate asupra școlii existente de un secol întreg.

Ponor. 1898 Dec.

Bătrânul Valean.

De la Sate.

Un cuvânt.

Iubiților frați economi din Berzova!

Bine ne sunte cunoscut greutățile și sarcinile ce ne apasă. Și cine-i vina? Numai noi! că în comuna noastră sunt 4—5 ungurași și aceia ne duc de bot, ca țiganul ursul. Au nu vedeți voi, că zidirăm casa comună, și noi nu avem un târnaț să ne scutim de ploaie, nu avem o chilie de sfățuire, nu avem urde să ne cununăm fiii! Da nu vedeți voi că notarul are 4 odăi; când a pus-o în front și noi ședeam pe sub păreți de vârsa slujnicele lături în cap la noi, — nu vedeți voi, că notarul taie pădurea sătească, mută ghetăria, face grajduri, tot fără ședințe; da nu vedeți voi, că de se vinde ceva pe licitație pune notarul condiții, de nimeni nu se apropie să cumpere numai le la prietenii lui cu prețuri mici?

Da nu vedeți voi, că suntem scoși din cancelarie cu plăieșul; da nu vedeți, că noi lipsele noastre nu le putem împlini ca în cancelaria noastră până i lumea e casina între iagărul, doctorul și Volheim; da nu vedeți voi, că Pasevicz notariu, Kovacs iagărul, Lövi doctor și Wolheim neguțator votară cu furștura lui Krivany, voi să o plătiți sau plătim; da nu vedeți voi, că plățile ce le-au dat Olvoșenii, noi le dăm notarului, scrietorului și plăieșului, da nu vedeți voi, că cu notarul asta suntem de a ne lăsa averile; da nu vedeți că scriitorii noștri nu știu românește; da om e notarul Posevicz când zice: că antiștia și cu comisiunea arbitrală trebuie spânzurată, începând de la Petru Catiții, — apoi n'ar lăsa ca hoherul să-i tragă de picioare numai el notarul, apoi d-le fșpan așa notar lași poporului?

Venind alegerea reprezentanților și a biraelor, deși suntem uniți și neuniți în comună, nu căutați ca toți să fiți aleși, căutați acolo ca să ne alegem oameni, cari să nu moară de frica domnilor, care să lupte pentru popor, care să nu doarmă ca Beleş în Dietă; fiți oameni, te rugăm părinte gr.-cat. Hubik, ține cu șuba, și-ți îndeamnă poporul ca să fie milos de sarcina lui, luptă-te; că cu aceea, că nu te amesteci ne faci rău, și faci pe voia domnilor — conferează cu preoții gr.-ort. ca fie sănătos preotul unit Săndor.

Eară voi fraților, fugiți de sfaturile celor-ce au pus o jumătate milion pe spatele voastre — și când va veni rugarea învățătorului Vaselian Popovici de la Inaltul minister de interne; spriginiți-l dacă voiți să fiți văzuți înainte notarului, ca cum erați, când era fie sănătos notarul Mihajlovics Akos.

Berzova, 1898 Dec. 17.

Stimători

10 Bărzoveni.

Lucruri triste.

Din comuna noastră Agriș nu v'a scris nime până acum. Lucru trist. Căci ar fi trebuit să scrie lumea și de noi. Pentru-că în comuna Agriș, locuim aproape la 3000 suflete Români, cu stare bunășoară. Avem 2 preoți, 3 învățatori și o seamă de fruntași. Până aci am avut preoți bătrâni, pe cari puterile nu i-au lăsat să lucre în folosul națiunii, dar' cred, că venindu-ne preoți tineri — în înțelegere cu învățătorii vor lucra mult.

Zic mult, d-le Redactor pentru-că avem de lucru mult.

Comuna noastră e curat românească, afară de măestri și negustori. Pământul de arat și roditor bun, ear' vilile ne sunt renumite, apoi se poartă negoț întins cu var. Nefericirea noastră e, că poporul e împărțit în avuți și săraci. Avuții au de toate, ear' săracii sunt robii jidovilor. Căci să știți, sărăcimea neavând ceea de lipsă cere de la jidan, ear' acesta dă pe lângă camătă grasă, încă prea grasă.

Dacă cineva cere împrumut 10 fl., capătă, numai de va plăti pe săptămână 1 fl. ceea-ce cred, că face la an 500 perc. Toți neguțatorii din sat, 7 la număr sunt jidovi, oameni fără învățătură, dar' ne știu despoia cum le place. Au velit în sat, cu legătura de haine în spate și acum au curți domnești, ear' noi stăm și ne mirăm cum se pot îmbogăți.

Oare n'ar fi bine să avem din neamul nostru, negustori, cărora să dăm banii, ca să nu-i dăm lipitorilor ce ne sug așa de amaric? Eu cred, că da. Preoții însă la

olaltă cu învățătorii și cu fruntașii se înceapă lucrul, să se pună în înțelegere și să ne aducă un negustor român, ori chiar și mai mulți, căci am avea mare lipsă.

Casă acomodată încă se află, numai persoana care să conducă sau să deschidă neguțerie, de ar fi.

Cred, că n'ar strica și o casă de păstrare și împrumut, cum ați binevoit a publica că se află în mai multe locuri. Aceasta numai ar pute scoate pe sătenii noștri din punga cămătarilor, altcum ne sărăcim văzând cu ochii și ne facem robii jidovilor, cari avându-ne în punga lor, dispun cu noi după plăcere.

Nu odată s'a întemplat, că bietul sărac a trebuit să solvească câte 20—30 fl. pentru un șnic de grâu. Numai dacă ați ști toate, ce fac cu noi, ați plânge de jelea noastră.

Toată nădejdea ni-o punem în preoții și învățătorii noștri, ca punându-se pe lucru să ne scoată din focul ce ne arde.

Fu unul cred, că preoții nu sunt puși numai pentru trebile bisericeii, ci și în alte lucruri bune să ne conducă, căci de aceea le zicem „părinți“, ca să ne sfătuească în toate necazurile și să ne întoarcă de la rău.

Să ajute Dumnezeu, că cât mai curând să avem negustor de român în satul nostru.

Agriș, Noemvrie 1898.

Un plugar.

Un Montenegrim despre Budapesta.

În toamna anului trecut un funcționar montenegrim din Țetinie, N. Grahovski, a dusese la institutul Pasteur-ian din Budapesta (ațiva concetățeni ai sei, mușcați de căne turbat. Petrecerea sa acolo de câteva zile el o descrie acum în foaia montenegrină „Glas Těrnagorja.“ Credem interesant a reproduce din descrierea lui următoarele rânduri drept dovadă, că Budapesta la fiecare om face aceeași impresie.

„Rare am văzut trecând prin ulița aceasta (Văczi u.) pe vr'un vizitator dela sat. Hainele lui, umerii obrazului cei groși și eșii afară, căutătura ochilor cea cruntă, își arată pe Maghiarul neaș, care ar fi în stare, ca și strămoșii lui, să încălzească încă și azi carne crudă sub șea și a sbura pe cal nebunatic tot nainte după pradă.

Judecând după tipuri de pe uliță, ai spune, că nu te ați în centrul Europei, ci undeva în — Canaan! Fii ai lui Izrail sunt atăția în capitala ungară, că aici într'adevăr s'a intrupat vorba din Pentateuch: „Și blagoslovi-va semenția ta, ca să fie ca stele pe cer și ca năsip pe malul de mare“

GHICITURI

1. Cine s'a născut mai înainte de Tatăl său?

(Cain, pentru-că tatăl său a fost făcut din pământ, ear' nu născut.)

2. Cine s'a născut odată și a murit de două ori

(Lazar, pentru-că după ce l'a înviat domnul Christos, a mai murit odată.)

3. Cine s'a născut și n'a mai murit?

(Soția lui Lot pentru-că s'a prefăcut în stâlp de sare.)

Socrat.

Cum trebuie să trăim?

De

contele Leon Tolstoi.

Cel mai înțelept om în lumea veche păgână înainte de venirea lui Isus Christos a fost Elinul (Grecul) Socrat, care trăia în orașul Atena, unde se și născu. Așa de mare și de adâncă li era înțelepciunea, încât deși era păgân, ajunsese dela sine la recunoșterea unui singur Dumnezeu, pe când ceilalți Elini se închinau la zeii lor nenumă-

rați și închipuiți. Și astăzi încă, dacă cineva vroeste să spună despre un om, că e înțelept, li spune că e cu minte ca Socrat.

Tatăl lui a fost meșteșugar de cuptoare, ear' mama sa moașe; d'aceia Socrat adeseori spunea, că mamă-sa ajuta pe oameni să se nască trupește, ear' el li ajuta să se nască sufletește, adecă ajută gândirii lor. Tatăl său îl învăța meșteșugul de acasă și trimițându-l și la școală să învețe carte și științele de atunci. În Atena mai fiecare om știa carte, d'aceia erau acolo și multe diferite școli, unde școlarii învățau în curte, scriind slovele cu bățșor pe năsip.

Încă de copil mic Socrat se distingea prin istețime și poftă mare de a învăța. Tatăl său văzând aceasta, îl trimise la școli înalte, unde Socrat învățase multe științe și cetise mai toate cărțile scrise de scriitorii cei buni ai vechimei.

Sfârșind școala, Socrat se întoarse acasă și începu a se îndeletnici de nou cu meșteșug de cuptor. Lucra întotdeauna cu sîrguință; dar' de multe ori, lucrând cugeta asupra vieții sale de până acum, că adecă cetise toate cărțile, învățase tot ceea-ce lumera știa atunci și totuși nu învățase ceea-ce lui și altor oameni era de lipsă să știe.

Mai în fiecare zi, plimbându se pe stradă

sau afară din oraș, oprea câte un trecător, fie de ori ce treaptă, bogătan mare ori cerșitor, ministru ori măturător de stradă și lega vorbă cu el, dându-i sfaturi despre ori care treabă ori întemplantare.

Astfel odată întâlnia pe piața cea mare din Atena, pe unul din tinerii bogătați, cu numele Ariston. Acesta n'a fost om prost, nici reu, dar' trăia tot ca și ceilalți Elini bogăți: niciodată nu se îndeletnicea de vre-o muncă folositoare, ci trăia în belșug viață tignită, ca și ceilalți trăntori proști și rei. Socrat începu să vorbească cu el. Se aduna o mulțime de lume să-l asculte și eacă cum se iscase vorba între ei:

— Bună ziua Aristoane, cât de mult nu te am văzut; bag-seamă tare te îndeletnicești de vre-un lucru, că nu te vede lumea.

— De loc, răspuse Ariston; eu nu fac nimic. Și de ce să și muncesc? Pentru ce să mă străduiesc? că eu și așa o duc bine de tot. Nu sunt sărac, ca să fiu silit a runci; slavă zeilor, ei 'mi-au dat de toate din belșug, astfel încât pot trăi fără ori-ce muncă; așa dar', de ce să lucrez? De ce să nu trăiesc în tignă și comoditate? Bani am destui, robi tot așa, peste tot de toate la câte numai mă gândesc.

— Drept, zice Socrat, că tu nici ideie

n'ai despre miserie. Dar' spune-mi, tinere oare bine faci, dacă toată viața ta ți-c petreci așa?

— Și de ce să nu fie bine așa? Ce poate fi mai bine, decât a trăi toată viața în tignă, fără muncă!

— Va să zică crezi așa?—întrebă Socrat. Nu întotdeauna e bun ceea-ce ni se pare bun. Auzit-tu-ai vre-o dată despre Ercul?

— Cine n'a auzit despre Ercul! ce fel de viteaz era; ce isprăvuri vestite a făcut și de ce fel de slăvire s'a făcut vrednic — răspuse Ariston.

— Ei bine și auzit-ai, ce fel de meșteșug își alesese el?

— Nu, despre aceasta n'am auzit vorbindu-se.

— Dacă n'ai auzit, hai, să-ți o spun eu, dacă vrei.

— Povestește, zise Ariston.

Îl rugară pe Socrat și alții din mulțime să povestească; începu deci:

„Uite-te dar! Când Ercul era să ajungă făcăiandru, cugeta cum să-și tocmească viața. Și se duse în lumea largă, tot gândindu se, ce traiu să ducă, ce să facă și cum să trăiască? Merse el mult pe câmp, până afară din hotare. Deodată zări că se iviră doue femei, care drept tintă se apropiau de el. Se miră Ercul

(Moise, I. 22). In singura Budapesta sunt de trei ori mai mulți Jidani decât in Franca intreaga.

Pe uliți, in prăvălii și pe pieți publice, in teatru, pe locuri de preumblare, — pretutindeni vezi așa zicând numai Jidani. Sâmbăta, mai mult decât jumătatea prăvăliilor din Budapesta stau inchise. Jidanii au pătruns pretutindenea. Judecătorii maghiari băjbăie de advocați jidani, mai toate redacțiunile ziarelor și revistelor sunt in mâinile jidanilor. De spitaturi nici să vorbești, sau alte așezăminte medicale, — pe acestea Ovrenii le consideră ca proprietatea lor, ca un resort, unde se pot face gheșefturi bune.

„Bărbați de stat maghiari, cu liberalismul lor, prea departe au mers in această privință. Ovrenii au inundat această țară de altfel bogată, și din zi in zi tot mai grozav exploatează populația. Jidanii poartă vină, cel puțin in parte covârșitoare, de actuala stare economică a Ungariei; ei sunt cauza prăpădirii economice a țeranului, precum și a faptului, ca astăzi tot mai mult crește curentul socialismului agrar, care amenința bazele ordinii sociale“...

O călătorie la Ierusalim acum 400 de ani.

In revista germană „Marine-Rundschau“, care apare la Berlin, publica locotenentul de marină baronul Natzmer un raport asupra călătoriei ducelui Bogislaw X de Pomerania spre locurile sfinte (1496—1498). Această descriere este foarte interesantă acum, când imperatul Wilhelm a făcut călătoria sa la Palestina, de oarece arată câte greutăți aveau să întâmpine călătorii de acum 400 de ani mergând la Mormintul sfânt. Iată ce zice numitul locotenent:

„Ducele Bogislaw X de Pomerania era unul dintre cei din urmă și mai puternici duci din casa Swantiber și a cărui domnie a fost numită „Ani de aur“, adică 40 la număr, in care timp ducatul n'a purtat nici un război.

După moartea primei sale soții, sora principelui elector de Brandenburg, se căsătorii ei pentru a doua oară cu Ana, sora regelui Sigismund al Poloniei, care îi aduse o zestire mare și cu care făcu mulți copii. Fiind astfel succesiunea la tron asigurată, se hotărî ducelul Bogislaw să și împlinească vechia sa dorință de a face o călătorie la mormintul sfânt. Sfetnicii sei l'au sfătuit să nu facă această călătorie, de oare-ce costă prea mult. Dar spiritul de întreprindere al tinerilor nobili pomerani învinsese chibzuința bătrânilor și cu bucurie se adunară cavalerii in jurul ducelui lor.

Cancelarul Kleiste a fost însărcinat cu pregătirile pentru călătorie. Se formă o ceată de 200 de oameni, cavaleri, pași și servitori, cari erau bine echipați.

In toamna anului 1496, porniră spre locurile sfinte, prin Berlin, Naumburg, Nürnberg, Heidelberg, Worms și Speier până la Insbruck, unde se afla împăratul german Maxi-

milian I, care la început nu era învoit cu această călătorie, dar care, cu toate acestea, ospătă 12 zile pe ducele și suita sa.

De aci plecară la Veneția, unde Republica le puse la dispoziție corăbi și la 1 Iunie 1897 porniră pe Marea Adriatică și ajunseră după patru săptămâni la Iaffa.

Neajunsurile călătoriei pe mare; căldura cea mare, care domnește in cursul verei pe Marea Mediterană facea să sufere mult pe noii cruciați. Dar fiind ca aveau mâncare și beutură in abundență, toți erau cu voce bună. Dar, cât p'aci erau s'o pătească, de oare-ce la o distanță de o 1000 de metri de la Moden, spre vest de Mutapan, se întâlniră cu o escadră de pirăți, care număra vr'o 1000 de Turci. Iși poartă ori-cine inchipui spaima de care au fost cuprinși creștinii noștri, cari s'ar fi luptat bucuros pe uscat, iar nu pe mare. Pău la marea Baltică le mersese vestea acestor tâlhari de mare, cari nelinișteau Marea Mediterană. Cruzimea lor era proverbială. Pe mulți creștini îi vënduseră ca sclavi in Africa.

Comandantul corăbiilor venețiene întrebuiță un vicleșug. Ascunse pe toți pelerinii sub bord și ridică pavilionul venețian „Leul Sf. Marcu“. Dar Turcii nu se astâmpără ci copleșiră corăbiile creștine cu săgețile. Atunci creștinii esiră pe bord și se puseră la luptă cu păgânii.

Lupta ținu patru ore, dar creștinii fură biruiți. Atunci ducele Bogislaw rugă pe comandantul venețian să parlamenteze cu Turcii pentru capitulare. Aceasta se duse pe corăbia șefului pirăților, care se învoii, cu condițiune însă să estrădeze pe toți pelerinii, iar Venețienii să fie liberi. Atât de puternică era pe atunci Republica venețiană, încât inșufia respect chiar și hoșdorii barbare.

Comandantul venețian nu se învoii. El expuse ordinul să-l aveți de la guvernul său de a duce pe pelerini la locurile sfinte. După multe parlamentări, pirății se retraseră, temându-se de rezbunarea puternicei Republice.

Astfel călătoria se continuă. La 5 August 1497, călătorii noștri ancorară la Iaffa. Pe șoseaua străveche pentru caravane, care încă pe timpul regelui Solomon lega Sionul de Marea, ducea drumul spre Ierusalim. Toate locurile sfinte au fost vizitate: valea Isafat, grădina Gethsemani, muntele Masliilor, biserica sf. Mormint, unde primiră cu toți, in frunte cu ducele, „lovitura de cavaler“ de la marele maestru al ordinului ioanților. După aceea vizitară Betleemul, Nazaretul și apoi plecară spre casă. Când ducele ajunsă earăși la Veneția, a fost primit cu mare pompă. Dogele Veneției și întregul consiliu îi esiră înainte pe cinci galere frumos decorate. Festivitățile ținură opt zile.

După ce vizită pe Papa, ducele, cu întreaga lui suită pleacă, călare spre Germania. In toate orașele fură întâmpinați cu cinste și cu veselie, și fură ospătați după cuviință. Ei vizitară și pe împăratul Maximilian la Insbruck, unde împărăteasa oferi ducelui o coroană de mărgăritare.

Când ducele, după o călătorie de doi ani, se întorse in ducatul său, fu întâmpinat de nobili, preoți și popor, cântându se cântece de laudă.

Călătoria a costat 1768 de florini, pe vremea aceea o sumă colosală.

și le merse înainte el însuși. Una dintre emei, de statură mijlocie, nici grasă, nici labă, nici îmbrăcată ceva domnește, dar ici adeschiată, mergea drept, nefăcând ici o mișcare a corpului de pristos; pe înd cealaltă, naltă, grasă, in haine luxoase, era pudrată și sulemenită cu alifie ruene. Cea mai simplă umbra drept, fără bată ceva la ochi umbletul ei; cea disită pășea cochetând, uitându se după ibrăi. Tocmai se apropiară de Ercul. Cea luxoasă păși înainte și l'agrăi.

„Știu, zice, că cugeți asupra vieții; cum ar trebui adecă să trăești; pe ce cale să umbli in viață. Eacă, eu ți-am esit spre întâmpinare ca să ți arăt drumul, care este cel mai bun. Dacă vei merge cu mine, in totdeauna vei trăi ușor, și in veselie; nu vei ști nimic de muncă, nici de grije, ori jele, pe drumul meu nu vei da de jale, vei trece dintr'o veselie într'altă; singura ta grijă va fi: că ți vei alege bucate de care numai ți va plăcea; ți vei alege vinuri, patul cel mai moale și bucuria cea mai veselă. Munca ta singură va fi: a porunci ceea-ce ți va trăsni prin cap. Ori ce ai porunci, toate ți le vor implini alții, fără altă grije din partea ta.

Plăcut-a lui Ercul făgăduelile femeiei celei cu șapte draci; ca să știe însă ce

adecatele este, o întrebăse cum o chiamă.

— Numele meu este Norocul; și numai cei zavistnici îmi zic: Desfătare. Dar numele meu adevărat este Norocul.

Femeia cu modestia sta liniștită, pe când cealaltă vorbea; dar după ce sfirșise, începu și ea:

„Nainte de toate ți voi spune, cum mă chiamă. Eu sunt Dreptatea, alt'nume n'am. Nu te voi rătați, nici înșela, precum o face aceasta de lângă mine; ci ți spun drept in față, in ce constă fericirea omului. Și o să vezi, că numai cu mine vei ajunge fericire adevărată. Tu însuți știi, că dacă vom ca pământul să rodească, trebuie să ne mai căznim cu el; dacă vrei să ai vite, trebuie să umbli după ele, să le paști; dacă vrei să ai casă frumoasă, trebuie să tai piatra și să o clădești; dacă vrei ca oamenii să te țină in cinste, trebuie să te ostenești de hatărul lor; dacă vrei, ca zeci să te placă, trebuie să îndeplinești voința lor. Ear' voința le este, ca munca altora să o răsplătești tot cu muncă. Eacă pe ce cale te voi duce eu; și numai pe această cale poți găsi adevărată fericire“.

Nici n'apucă să isprăvească vorba femeii, ceea modestă, când cea făloasă păși înainte și zise:

„Vez-o, vezi, pe ce drum anevoios vrea

PARTEA ECONOMICĂ.

Agricultură și economie.

In dragile noastre moșii noi plugarii români cultivând roditorul pământ tindem să dobândim după muncă din el cât mai mult, mai bun și frumos griu, cucuruz, orz, lemn, poame, cât mai multe și mai frumoase vite de casă, lână, lapte, unt, brânză și alte produse folositoare pentru ținerea vieții și bunăstare.

Ori cu ce prilej dacă ne place să ne numim și economi, și ne cade bine când ne numesc și alții așa; dar' dacă noi plugarii dorim a fi și economi, trebuie să știm storcea toate foloasele pentru noi din produsele noastre de plugărie.

Ne vindem însă scumpele roade mai pe nimic agenților de negustori și senzaliilor de fabricanți, cari ne îmbulzesc nu numai in târg și acasă, ci și la arii, in holde, lângă coșarul cu mălai, la stâna de oi, in stolul de pomi și pe tot locul, grăbim să terguim, ca să nu dăm față cu nemiloșii executori de dare și cu alți agenți, pe care cu drept cuvânt îi numim, și intru adevăr și sunt mănecatori ai cruntelor noastre sudori. Făcând însă noi tot așa cu timpul vom perde și bietele moșioare și nu vom mai putea rămânea nici simpli plugari sërmani, necum să sperăm bunăstare.

Sila și lipsa sunt viclene tovarășe și rele. Fugim toți de ele cu groază, când le băgam de seamă, fugim noi plugarii, fug industriașii, fug negustorii, fug toți ca să scape, însă unde și cum: căci ele sunt ca o boală foarte primejdioasă, se lipește ușor, nimicesc și risipesc tot, unde se pun. Dar ca toate boalele, și ele își au leacul lor.

Umbra cei molipșiți de săracie să se folosească de acest leac, căci unii îl cunosc după nume, e *economia*, însă dacă nu-l știu aplica, sunt zădarnice toate sbuciumările lor. Sărăcia e nemiloasă ca ciuma și molipșitoare ca ea. Unul singur nu se poate el însuși pe sine isola de ciumă, așa nici de săracie. Economia trebuie să o facem toți împreună.

Mulți din cei ce sau tîrît sub greul vieții, crezând că cel puțin pe fiii lor se-i facă mai fericiți printr'un traiu mai ușor, i-au dat unii la școli, alții la comerț, eară alții la meserii. Au crezut că fac bine, să le

schimbe starea, doară li-se va schimba și traiul. Negreșit e lucru bun să avem mai multe stări in societate, însă in ori-care stare va trăi omul, fără economie va da de lipsă, de silă, de săracie, nu numai unul sau doi sau o sută, ci societatea întreaga, cu toții.

Un tiner de pilda, gatând școlile in vîrsta cea mai frumoasă de 22—24 ani, când omul prin cunoștințele sale și prin muncă e mai harnic a se feriici și pe sine și societatea in care trăește, se întoarce ear la ai sei, unde toate îi sunt scumpe, toate iubite: rude, datini, casă, moșie, cunună, toți cunosecții. De plugărie însă nu se mai poate apuca, căci a învățat altă țesă și doară moșioara au cheltuit-o cu el prin școli bunii părinți. Ce să facă dară voinicul? Cu jele părăsește de nou pe ai sei, se duce la oraș, doară capătă vre-o slujbă; însă la orașe străinii abia căpătuesc fi lor in slujbe mai grase. Celor ai noștrii de le și dau vre-o slujbiță, le dau mult de muncit și puțin foarte plătit. Așa că toată viața lor trag eară in silă, in lipsă, in săracie, ori iau lumea in cap.

Dar' de ce nu sunt și orașele tot din noi, că și satele, de ce e atîta negură de străinătate printre noi? Nu v'ati întreat aceasta, fraților plugarii, nici odată? — De ce nu sunt slujbele grase și pentru fii noștri? De ce nu sunt milionari și dintre ai noștri mai mulți, in asemănare cu numărul plugărimii?

Pentru că noue ni-e drag să muncim, suntem plugari muncitori foarte buni, producem grâu pentru morile și pităriile străinilor, producem cucuruz pentru cazanele milionarilor străini, producem orz pentru bogatele berării străine, producem de toate pentru negutătorii străini, și pentru străinii industriași, producem vite frumoase pentru meseriașii străini, cari între mulțimea noastră de sate au ridicat orașe mari și frumoase din economisarea roadelor, ce le scoatem noi prin muncă din țarinele noastre, — pentru-că nu suntem economi.

— Ce e dar' de făcut, ca să scapăm de supt această modernă iobagie a unei vieți greșite?

— Economie!

— Dar' cum? Cum se fim și economi?

— Dacă cetiți cu de-adinsul ce Vescu scriu, ve voi spune alta dată cu drag și din toată inima. *Sir Lar.*

să te ducă eară; ceea-ce ți făgădueste, e tot numai stăruință și oboseală. Nu e oare mai bine să vii cu mine? Dacă vei merge cu mine, nu te vei trudi de loc; îndată la pașii cei dintiu vei simți dulcelele vieții. Vei mânca bucate gustoase, vei bea beuturi bune, te vei culca pe moale. Așa dar' tu cu mine vei merge! — grăia cea desfătată și vroia să-l apuce de mână.

„Așteaptă numai, spuse cea modestă. Tu vorbești despre a mânca gustos și a bea beuturi bune și crezi că asta este ceva bun; dar' apoi tu nici a mânca, nici a bea cu poftă nu poți. Tu mănânci și bei fără de vreme, ori și-când îți vine pofta de a mânca ori bea ceva; așadar' tu o faci de silă, din urtul de vreme, căci nu mai ai poftă de mănăcări și beuturi bune. Tu-i făgăduesti că va durmi dulce, dar' tu însuși nu o știi; tu, ca să adormi, te pui pe perini moi, dar' nici pe ele nu poți să dormi fiind-că nu te duci să cauți odihna de oboseală ci de urtul vremii. Bine doară numai acela, care se obosește la muncă, ear' tu n'ai de ce să te odihnești. Te cunosc eu și cunosc și pe aceia, pe care i ai aruncat in nenorocire cu făgăduelile tale despre viața dulce. Puțini sunt oare de aceia, cari deplâng, că in compania ta și au

petrecut zilele de tinerete? D'aceia te și urde toți oamenii cinștiți și își zic: desfătare, depravare. Toți aceia, cari in tinerete s'au dus cu mine la olaltă, pe calea pe unde merg eu, s'au învîrtoșat la trup și la suflet; toți aceia au găsit pe calea lor mai multă bucurie decât jale; toată lumea îi cinstește și iubește; ei toți își aduc cu drag aminte de viața trecută plină de străduințe și linișțiți așteaptă moartea... Pe tine te hulesc, dar' pe mine nimeni nici odată nu m'a învinuit de înșelătorie, de aceea cu toții mă stimează și mă chiamă cu un sigur cuvânt: Dreptatea. Vezi tu, Ercule, la ce vieță te chiem eu?

Ercul nu se mai regăndeă și plecă cu Dreptatea, se căznea de dragul oamenilor și zeilor, găsind totdeauna și fericirea pentru sine.

Socrat sfērși, zicând cătră Ariston: Zi, Aristoane, acum, și tu, cu care dintr'acestea două vei merge: cu Desfătarea ori Dreptatea? Rē gândește-te, până ai timp, ca la bătrânețe să nu ajungi a suferi din cauza prostiei tale și să nu mori, nefăcând bine nici ție-insuși, nici oamenilor, nici zeilor.

Altă osândă.

Cititorii noștri își aduc aminte de năprazna osândă ce ziarul „Drapul” a adus asupra „Tribunei” din Sibiu și îndeosebi asupra Dr. I. Rațiu, pentru faptul neierat că a dat în vileag o scrisoare a dlui D. Sturdza care nu era cuvincios să fie făcută cunoscută dușmanilor Româniemului. Dl. Rațiu săvârșise acest păcat pentru a se face — *codă de topor* unui partid din România împotriva celui alt. Va să zică a făcut poruciile conferențelor noastre naționale, cari span că nu se cuvine, ci este drept, ca noi d'acici să ne amestecăm în luptele partidelor din Țară.

Păcatul d sale e cu atât mai neiertat cu cât scrisoarea nici nu era a dlui Rațiu, ci a sa fără îngăduința vre-unui membru din comitet național a scos-o din arhiva lui a comitetului național.

Un fapt acesta care i a atras osândă până și din partea celor mai buni prieteni ai săi.

„Liga Română” scrie adecă în numărul său din urmă un articol în care și arată durerea asupra stărei ticăloase în care a căzut partidul național tocmai în urma purtării celor dela Sibiu, cari nu știu de cât și tot mărcosă zizania între Români.

Articolul acesta i-a usturat grozav pe cei dela Sibiu. Sar în sus, ca mușcați de serpe.

Se sbat, de ție milă de ei, și mai ales ne cuprinde înduioșarea când ne gândim că falnicul president d'odinoară cum este calcat la pământ în urma carilor — sfetnicilor săi — cari l'a ros și l'au făcut de rușine înaintea obștei române.

Că ei înșiși se simt vinovați, reiese din supărarea cu care caută a se apăra.

După-ee, spun că sunt „indignați” de cele ce scrie „Liga Română”, redactată de dl. Aurel Popovici, care atâta vreme l'a tot susținut pe dl. Rațiu, „Tribuna” (dela 9/21 c.) zice:

„Ne place a crede, că aceste aserțiuni s'au strecurat pe neobservate ori printr'o mare pripeală în organul, pe care ne-am obișnuit să-l vedem întotdeauna la înălțimile de cultur ale marel cause naționale. Ori-cum ar fi fusă desvuiam în cel mai categoric și mai hotărât mod aserțiunile de mai sus, ca *absolut greșite și neîntemeiate*.

„Dacă partidul nostru național — Doamne ferește — ar fi ajuns la starea nenorocită, pe care o admite „Verax” al „Ligei”, ar trebui și am fi vrednici ca „Liga”, să ne *admonizeze*, să ne *mustreze* și să ne *ocărască*.”

„Dar”, iar Domnului, nu am ajuns acolo și de aceea ne mirăm și ne indignăm, că tocmai în „Liga Română” se poate fariș astfel de aserțiuni.

„Considerăm acest regretabil fapt ca un *sinistru simptom* al unor vederi, față cu care na vom ținea de supremă datorință a lua poziție hotărâtă exotesi.”

Zadarnic sunt însă toate protestările, zadarnic spune că va „reveni” pentru a se mai apăra, osândă „Ligei Române” este adusă după o *dreaptă judecată*. Români de pretutindeni așa judecă toți, ear' celor de la Sibiu nu le rămâne alt ceva de făcut de cât să închidă pravălia!

Ear' dl. dr. Rațiu să se retragă din viața politică, și să nu mai incurce lumea, că noi de bărbați vinjoși și cu capul la loc avem trebuință, vremurile fiind grele, ear' nu de oameni mărunți cari se pierd, nu sub greutatea loviturilor de dușmani date, ci sub greutatea propriilor greșeli și păcate.

Prima serată literară la Oradea-Mare.

Serata literară, care era să se țină la 10 Dec. din cauza intervenției poliției a fost amânată pe Joi 15 Dec. st. n.

Cu toate că a fost insinuată cu mai multe zile înainte de 10 Dec. Rîmleș căpitanul poliției a aflat de bine în ultimul moment a nu lua la cunoștință și a-i amenința pe tineri, după datina sa străbună, că o va dizolva prin zbirii lui.

Scopul i-a fost doară a spăria publicul dela participare. S'a înșelat însă, căci tinerii după oprirea primă i-a dat în scris inși-

nuarea și i-a adus la cunoștință că Joi, adecă 15-lea voesc să o țină, ce a apoi a fost silit a o primi și a o lua la cunoștință.

Serata primă literară pentru început a succes cât se poate de bine. Tinerii și-au pus toată diligența pentru succesul ei. Programa a fost următoarea:

Cuvânt de deschidere ținut de dl. Lucian Bolcaș, în care dînsul a accentuat mult, că ce folos poate avea Bihorul din seratele aceste, că scopul seratelor e deșteptarea Bihorului pe toate terenele și a da ocaziunea celor mai bătrâni spre a conveni mai des.

Punctul al 2-lea a fost „Zoriroa” de G. Attenhoffer, cor bărbătesc, care după multe aplause a fost repetată.

3-lea „Bălcescu murind” de P. Mezzetti, duet de violină executat de d-nii Silviu Pop și Victor Creț, care a succes minunat și la aplausele publicului dlui Silviu Pop a pășit cu un solo „Pecurariul” violină, care a fost primit cu un adevărat entuziasm.

4-lea „Don Miguel de Manara” narațiune de L. Bolcaș prelegată tot de autor.

5. „Romantă” de I. Musicescu, duet de voce esec. de Emil Costea și Iosif Maiorescu, care duiet ear' a fost repetat și primit cu multe aplause.

6. „La icoană” de A. Vlahuța, declamație: George Novacovici, care cu puterea vocii sale și prin executarea minunată într'un minut a dobândit tot publicul, care a voit să audă încă și „Dormi în pace” de A. Vlahuța, și care încă a fost primită cu nespūsă plăcere.

În fine a fost „Cucule cu peană sură” de G. Dima, cor bărbătesc, după care a treia oară cântată „Zoriroa”.

După serata literară a fost o cină comună care a durat până la 12 oare noaptea.

Publicul român din Oradea-mare ideia seratelor literale a primit-o cu mare înșuflețire și s'a prezentat mai întreg publicul român din loc.

Scopul seratelor acestora ar fi a da ocaziune bătrânilor din loc spre a conștienta, ca acolo să și înșchimbe părțile și să dispară divergențele cari au fost, și sunt până acum între ei.

Și eu așa avea o idee, că sănătoasă e nu ba o să judece publicul român din Oradea-mare.

Spre a a avea ocaziune de a se întâlni mai des dñii mai cu etate din Oradea-mare (câi tineri se întâlnesc la academie) ar fi toară și mai bine, dacă s'ar înființa o casină românească în Oradea-mare; că în Gula într'un oraș așa de kossuthist încă vedem pe o casă pus afară „român olvasó kór” și în Oradea într'un centru al românilor, unde este episcopat, vicariat și atâtea institute române, unde este atâtea public român, nici barem o casină românească nu aflăm.

Nu e vorbă intenționarea tinerilor încă e bună și ideia e foarte sănătoasă, dar' cu vre-o 3 sau 4 serate literare nu vor da destulă ocaziune, ca să dispară dintre „bătrâni” divergențele de până acum, spre acest scop ar fi cu mult mai bună o casină românească.

Pentru aceea și de seratele literare avem înșă și mai departe, ca cu aceste să dăm ocaziune publicului român din provincie de a se întâlni mai des, și spre a se consulta pentru înaintarea culturii poporului român din Bihor, care până acuma e în o stare cum să poate de deplorabilă. Așa apoi seratele literare a fi mai mult pentru provincie ear' pentru Orădani ar fi casina.

Pentru aceea mă întorc cătră „bătrâni” din Oradea și îi rog că în cât idea modestă mele persoane e sănătoasă să o primească, căci și cu aceasta avansăm și ne rădicăm cu un grad mai în sus.

(Deie Dzeu ca glasul acesta să și aște veselească întră bătrâni din Oradea-Mare. Red. Tr. P)

Unul dintre bătrâni.

NOUTAȚI

Arad, 23 Decembrie n. 1898.

Monumentul Metropolitului Șaguna. Corpul profesoral dela seminariul ort. român din Arad a contribuit în următorul mod la ridicarea monumentului Șaguna: Augustin Hamsea fl. 20, Romul Ciorogariu fl. 10, Dr. Petru Pipos fl. 10, Teodor Ciontea fl. 10, Ioan Petran fl. 10, Dr. George Proca fl. 10, Dr. George Dragomir fl. 10, Trifu Lugoșan fl. 10, Iosif Tisu fl. 10, Dr. Aurel Demian

fl. 10, Ioan Petrovici fl. 10. De tot fl. 120.

Nou advocat român. Dl. Dr. Alexandru Marta a făcut examenul de advocat în Budapesta cu un succes strălucit. Felicităm pe noul advocat Român și îi dorim izbândă deplină.

Necazul patrioților. Foile maghiare sunt necăjite pe Lueger, că a dat un așa de frumos răspuns conducătorilor români din Arad, care i-au trimis textul telegrammei de la adunarea din 4 Dec. ținută la Șiria. „Budapesti Hirlep” și după ea „Aradi Közlöny” sunt atât de cătrânite, încât pe Lueger îl aseamănă cu „cheia hoților”. El ar fi adică cheia cu care hoții de Români deschid porțile Burgului din Viena.

Intâmpinare. Primim următoarele rânduri: „Cetind în Nrul de astăzi al prețuitei foi „Tribuna Poporului” comunicatul din rubrica noutăților „și cuvântul trup s'au făcut” în interesul adevărului și pentru liniștirea amicilor și binevoitorilor mei, mă simt chemat și îndatorat a reflecta la două momente și anume: că, întâmplarea cu peatra eu nici într'un cas nu o pot aduce în legătură cu raportul dintre dl. Voniga și dl. V. Mangra, și că, comunicatul că *aș zăcea bolnav*, este esagerat.

Mulțămită lui Dzeu, sunt sănătos și nici un moment n'am fost împedecat dela îndeplinirea agendelor mele consistoriale.

Adevărul este, că Vineri, în 4/16 l. c. între oarele 6—7 seara, eșind cu ases. cons. Dionisiu Popovici la preumblare pe trotuarul din piața mare, când am ajuns în capătul de spre Murăș a promenzii estirpate n'am pomenit din dărăpt cu o lovitură de peatră asupra capului.

Fost-a provenită peatra din vre-o petulantă copilărească sau cu altă intenție, nu știu, lajnici un cas însă nu o pot aduce în nici o legătură cu raportul dintre dl. Voniga și dl. V. Mangra.

Rog Onorata Redacțiune să binevoască și rectifică comunicatul prin publicarea acestor orduri într'un număr al „Tribunei Poporului”. Ar ad, 8/20 Decembrie 1898. Cu stimă cuvenită: Ignatiu Papp, ases. cons.

Calendar nou. Primim un nou calendar numit „Calendarul Plugarului” întocmit de Dr. Maximilian Popovici, chimist-agronom din București. Calendarul cuprinde numai sfaturi economice și costă 1 coroană. Trimis franco costă 55 cr. Se află de vânzare la librăria „Ciurcu”, Brașov.

„Foaia Populară”. Ultimul Nr. al acestei foi enciclopedice săptămânale se distinge, de o parte printr'un supliment ce acordă cititorilor ei: un calendar pe 1899; ear' pe de alta priu materia variată și nume roasele ilustrațiuni. Așa distingem: *Monumentul lui Tudor Vladimirescu*, articol și o ilustrație mare; *Oe se pot vedea cu lunetele?* articol de astronomie; *Poesii* de Iuliu C. Săvescu, V. Podean, Elisaveta Ionescu etc.; *Biografia și o scriere a lui Andersen* de Al. Rioșean; *Septemăna teatrală*; *Concubiri feminine*; de Olympia; *Conu Take*, novelă, de V. Gherasinescu etc. Prin variația materiei, înșuflețate, 5 lei pe an abonament; *Cronica evenimentelor* etc. „Foaia Populară” este cea mai recomandabilă revistă, pentru toți; tineri și bătrâni.

O recomandăm călduros. Redacția e în București, Strada Doamnei 19. Numere de probă se trimit gratis, la cerere.

Cununie. Petru Costin, învățător rom.-ort. din Moroda și-a încredințat de fiitoare soție pe d-șoara Emilia Veturia Micul, fiica fostului preot Micula din Târnova. Luni în 14/26 Dec. a. c. își vor serba cununia în biserica catedrală rom.-ort. din Arad.

Coteț de porci. În legătură cu cele scrise de noi despre păruiala dela Jászberény semioficioasă „Bud. Tud.” serie, că fostul primar al orașului, Koncsek, care e apoyaist într'atâta s'a indignat de căpătuelile slugilor stăpînirei, care au fost puse în fruntea orașului, încât după-ee a văzut că cu puterea vrea să voteze pensii la câți nevrednici toți, și-a ridicat pălăria și plecând din sala de ședințe a reprezentanței a zis: *Trebuie să părăsesc cotețul asta de porci*. Asta a fost pricina, pentru care fostului primar actualul primar cu prietenii — i-a spart capul.

Albina revistă enciclopedică populară, a apărut Nr. 9 cu următorul bogat sumar: Dr. N. Manolescu, Pielea omului. — Dem. Măncicel, Români, îmbrățișați meseriile și comerțul. — N. Bibiri, Ajutorarea copiilor săracii — V. S. Moga, Lipsa ploilor și irigațiunile. — V. G. Pop, O noapte de beție. I. Th. Popovici, Scrisori dela un sătean. La examen. — Radu, Aerul. — Parochul P. Cunescu, O serbare. — La ce poate servi pânza de paiangen. — R., Rinoceru Cum se păzește caii de răceală. — Mulțumiri. — Răspunsuri la întrebările din Nr. 4. Intâmplările săptămânei — Informațiuni — O dramă în fundul mării. — Mersul trenurilor. — Poșta redacției. — Prețul ce realelor.

Să caută spre cumpărare!
1. „Dorile Bihorului” almanachul tinerimei studiease din Oradea-Mare pe a. 1854.
2. Activitatea Vicarilor foranei gr. cath: din districtul Năsăud, edat de Maxim Pop. (retipărire din Albina.) Budapesta 1875.
Informațiunea cu condițiunile prețului dă On. Administrațiune.

Le caută:
Emilian Micu,
în Ohaba Sârbească
u. p. Krassó-Batta.

Posta administrației
Mai mulți pedagogi.
Pentru a putea constata cum stă afacerea, vă rugăm a ne arăta adresa sub care ați primit foaia.
A. S. în Berethalom:
Același răspuns, cu adaosul, că până nu cereți sistarea, sunteți răspunzători.
St. D șoare *Catișa Stan*, Beliu:
Banii i-am primit, Vă mulțămim, mandatul present trimis e pentru reînnoirea abonamentului pe anul viitor.

Învitare la abonament
Decșhidem prin aceasta abonament pe Quart. I respective semestrul I 1999 la

„TRIBUNA POPORULUI”
Condițiunile de abonament, însemnate și în fruntea foi, sunt cele următoare:
În Monarchie:

Pe un an fl. 10.—
Pe 1/2 an „ 5.—
Pe 1/4 an „ 2.50
Pe o lună „ 1.—

Pentru România și străinătate.
Pe un an franci 40.—

NUMERII DE DUMINECA
pot fi abonați deosebit, ca foaie pentru popor, cu 2 fl. pe un an, având o întindere de 8 pagine: cele 4 pagine ale foi de zi, plus un adaus poporal de 4 pagine.

Domnii cari se abonează la foaia de zi cu 10 fl. pe an, nu au să mai plătească nimic pentru adausul poporal dela numărul de Dumineca.

Administrația
„TRIBUNA POPORULUI.”

ULTIME ȘTIRI

București, 22 Dec.
Inmormântarea lui G. Cantacuzino a fost o măreață manifestație adusă bărbatului de caracter și patriotului distins. Au asistat toți deputații și senatorii și un public imens. Coroane multe au fost depuse și discursuri pline de durere s'au rostit.

Editor: Aurel Popovici-Barclanu.
Redactor responsabil Ioan Russu Șirianu.

DE VÎNZARE,

un loc de vie de 2 jugere în comuna Cuvin (l. Gyorok) în depărtare de 3/4 oară dela gară. Poziție frumoasă și preț ieftin.

Doritorii se pot adresa către

Petru Vancu, învățător
Magyarát (Arad megye).

2-2 254

Fondată la anul 1830.

COMPACTORIA LUI
ALOIS WELSER

in Arad, piața libertății Nr. 3.

Se recomandă publicului românesc din Arad și jur.

Primește tot soiul de lucrări ce taie în specialitatea compactoriei. — Toate comanda se execută prompt și iute.

Prețurile cele mai moderate. 247 4—

Fondată la anul 1830.

A apărut!!

și se află de vânzare la administr. „Tribuna Poporului“.

Lupta pentru drept

de Dr. Rudolf Ihering traducere de Teodor V. Păcățian
cu prețul de 1 fl. exemplarul plus porto postal.

Administrația

„TRIBUNA POPORULUI“

Banca generală de asigurare mutuală.

(33)80 —

„TRANSILVANIA“

IN SIBIU.

asigurează pe lângă condițiunile cele mai favorabile:

1. in contra pericolului de foc și exploziune; clădiri de ori-ce fel, mărfuri, produse de câmp, mobile etc;

2. pe viața omului in toate combinațiunile, precum: asigurări de capitaluri in cazul morții și pentru terminuri fixate, de zestre și de rente.

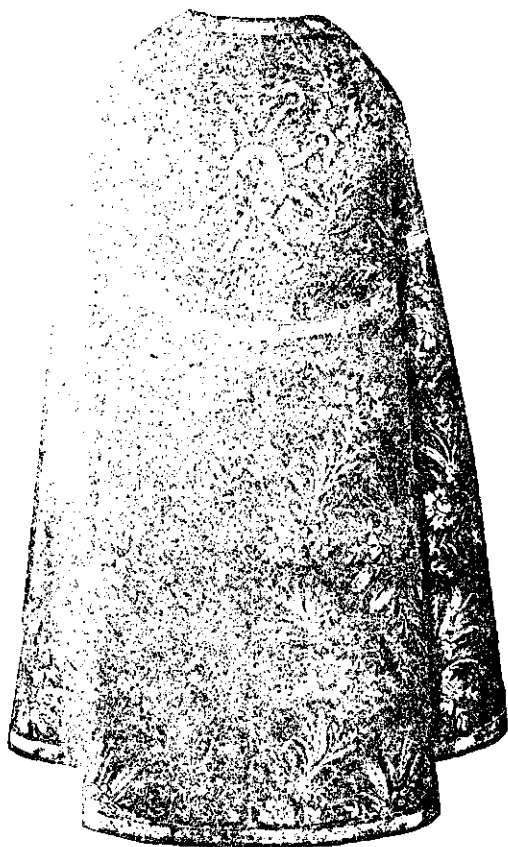
Deslușiri se dau, și oferte de asigurări se primesc din comitatele: Arad, Bichiș, Bihor, Ciănad, Caraș-Severin, Timiș și Torontal prin

Agentura principală din Arad.

(Strada Széchenyi Nr. 1, casa dlui avocat Dr. Virgil Bogdan, etagiul al II.)
precum și prin agenturile cercuale și spectale.

STRICT DUPA RITUL GRECESC

Se pot procura mai bune și mai ieftine

Felon, odăjdii pentru diaconi, Stihare, Prapore bisericești, steaguri pentru reuniuni, Sfântul aer (Plastanița), Disc Potir, Steluțe, Chivot Artoclasia (cutie pentru agneț) Dicheriu, Tricheriu, Cădelniță, Icoane pentru iconostas etc. etc.

Prețuri curente (cataloge) bogat ilustrate se trimit la cerere gratis și franco

ERNEST KRICKL & SCHWEIGER

VIENA I. KOHLMARKT 2.

187 14—26